

Kč 14,40 / Sv. 011

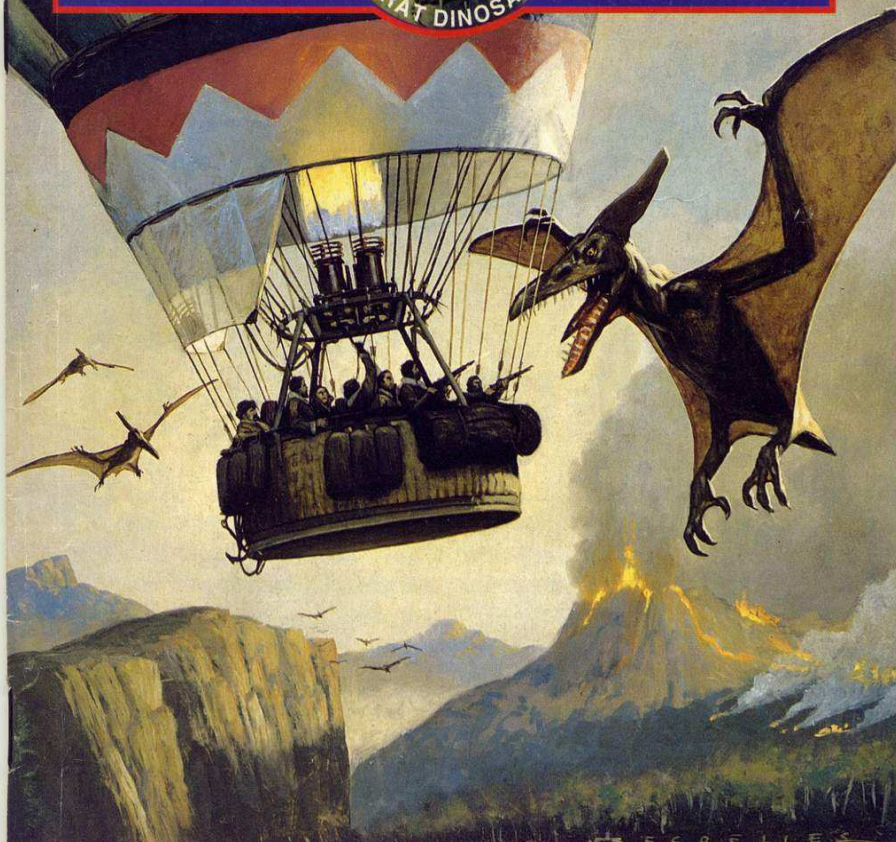
MOBA

Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

DINO

LAND

PRŮLOM DO NEZNÁMA

Frank Rehfeld

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 10-94

27. května

Dnes večer jsem si začal vést tento deník. Jmenuji se Nick Petty. Je mi jedenadvacet a vyrostl jsem v Beatty, v malém zapadlém městečku v Nevadě, kde jsem až do včerejška vedl docela normální život a pracoval jako prodavač v obchodě pana Bowlera.

Zdá se mi to už strašně dávno – jako v jiném životě. V životě, od něhož jsem teď vzdálen asi sto dvacet milionů let.

Pokusím se v tomhle deníku shrnout události poslední doby co nejstručněji, i když jsou zázraky tohoto nového světa pro mě takřka nepochopitelné...

Asi před půl rokem skupina přibližně padesáti podivínů založila pár mil za Beatty osadu. Jak už teď vím, je to sekta, jejíž příslušníci se označují za poutníky a vede je záhadný člověk jménem Hesekiel. Jeho dcera Nicol občas chodila nakupovat do obchodu pana Bowlera – překrásná dívka s andělským obličejem a dlouhými zlatými vlasy.

Chtěl jsem o ní zjistit víc, protože jsem se obával, že ji tam mohli ovlivnit drogami nebo nějakými jinými prostředky. Povíдалa totiž – podle mě – divné věci o zániku světa a o pouti do zaslíbené země, na kterou se brzy vydají.

Minulou noc jsem se vplížil do jejich osady, ale objevili mě a zajali. Jejich zaslíbená země leží v pravěku. Když bylo Beatty evakuováno kvůli časovému skoku, jenž měl nastat, ukryli se poutníci v podzemním systému chodeb, kde předtím nashromáždili všemožné zásoby. Ve svém náboženském poblouznění se schválně vydali napospas časovému skoku a byli přeneseni do doby křídové, kde chtěli položit základy novému, lepšímu lidstvu, a abych nemohl nikomu nic říci a vyzradit jejich plány, přinutili mě, abych je doprovázel.

Proto tedy sedím teď s těmi fanatiky sto dvacet milionů let v minulosti, v epoše, které vládou dinosauři, v prostředí plném smrtelných nebezpečí.

Jak je tu nebezpečno, se ukázalo dnes odpoledne, když jsem se přidal k průzkumné skupině, kterou vedl Hesekiel. Hledali jsme pramen vody, abychom mohli doplnit zásoby tekutin. Tu jsme narazili na Deinocheira, obrovského dinosaura podobného pštrosovi, a ten nás napadl. Ta bestie zabila čtyři muže z naší skupiny a i Hesekiel přežil

jen díky tomu, že jsem mu zachránil život já.

Odvděčil se mi velice nemilým způsobem. Když jsme pak utíkali před dalším Deinocheirem, kterého nakonec zastřelila osádka helikoptéry, a ti lidé nás chtěli vzít na palubu, ohrožoval mě Hesekiel svým samopalem a přinutil pilota, aby odletěl. Dostal se sem zřejmě z Las Vegas, které bylo před několika lety přeneseno do minulosti. Já bych byl docela rád nasedl a nechal se odvézt tam, kde byl alespoň náznak civilizace v tomhle pravěkém pekle.

Hesekiel pak měl zřejmě špatné svědomí. Od té doby, co jsme se těsně před setměním vrátili, se ke mně chová velice přívětivě a na mou prosbu mi ihned dal blok, do kterého teď píšu.

Zatím co sedím ve světle petrolejky u bedny na zemi, snaží se poutníci zoufale opravit balony, které byly poškozeny, když se po časovém skoku část podzemní jeskyně zřítila na jejich připravené zásochy. Balony chtěli Hesekiel a jeho lidé odletět do „zahrady Eden“, aby se tam usadili.

Jenže dvě obrovské gondoly balonů – v každé z nich by bylo místo pro více než deset lidí – byly zasypány a zcela zničeny sutinami a balvany. Další koš byl značně poškozen, ale vypadá to, že ho poutníci správi, přestože nepracují zrovna nadšeně.

Vůbec tu vládne dost pochmurná nálada, a to nejen proto, že jim došlo, že v gondolách nebude místo pro všechny. Mnohem více zapůsobilo to, co se stalo.

Ti čtyři muži, kteří byli na průzkumné výpravě zabiti, byli ženatí a jeden z nich byl dokonce otcem osmiletého chlapce. Jejich smrt vyvolala zděšení a smutek nejen u jejich blízkých. Poutníci samozřejmě věděli od počátku, že tady bude nebezpečno. Ale myslím, že teprve toto hrozné neštěstí některým z nich otevřelo oči a pochopili skutečnost.

Hesekiel jim sliboval, že je s boží pomocí zachrání ze světa ohroženého ekologickými katastrofami, nebezpečím válek a lhostejností a že je zavede do zaslíbené země, kterou jim vylíčil jako ráj. Namísto toho již během několika hodin, co jsou zde, zemřelo pět z nich. Jeden z poutníků byl totiž bezprostředně po časovém skoku zasypán řídicími se balvany.

Pochybnosti o Hesekielovi a o jeho údajně božím poslání se ozývají už i nahlas. Hesekiel se zoufale snaží lidi uklidnit, ale důvěru

mnoha svých přívrženců již ztratil a pochybuji, že se mu podaří ji získat zpět.

Mě to vyhovuje. Možná se poutníci proti Hesekeiovi vzbouří a budou trvat na tom, aby se vydali do Las Vegas, kde žijí v relativním bezpečí ostatní lidé, kteří jsou tady už delší dobu. Doufám, že kontakt s nimi jsme dnes neměli naposledy. Od chvíle, kdy Hesekiel zahnal vrtulník, vědí, že tady někde jsme, a já doufám, že nás budou hledat.

I když se zase na druhé straně ptám, jestli to vážně chci. Na mém dřívějším, tak strašně nudném životě se patrně mnoho nezmění, když se dostanu do Las Vegas a nevyužiji šance prozkoumat tenhle svět, v němž jsem se ocitl. Na tom se nedá nic změnit. Musím se s tím smířit a vytěžit z téhle situace co nejvíce.

A to je samozřejmě Nicol. Byl jsem vždycky ostýchavý, pokud šlo o ženy, a kromě několika krátkých bezvýznamných známostí je Nicol první, do které jsem se vážně zamiloval. Nejskvělejší ovšem je, že ona moje city opětuje. Ať už přijde cokoliv, chtěl bych s ní zůstat za každou cenu a všude.

Uvidíme, jaká překvapení nám přinese zítřek...

Mainland zavrtěl hlavou, povzdychl si a hned nato zase zhluboka nabral vzduch, aniž by si to pořádně uvědomil. Všechny tyhle reakce řídilo jeho podvědomí a sloužily jednak k tomu, aby si dodal odvahy, a jednak k tomu, aby získal pár vteřin času, než vstoupil dveřmi do Caesar's Palace.

Nejistě se rozhlédl kolem sebe. Od časového skoku tady byl jedinkrát, aby si promluvil se Stíny. Bylo krátce po skoku a neměl na tuto návštěvu právě nejlepší vzpomínky. Ne že by mu Stíny něco provedly, nebo že by mu byly něčím nebezpečné. Byli prostě jiní než ostatní lidé, kteří tady v Las Vegas v minulosti vzdálené sto dvacet milionů let podléhali jeho velení. Jenže byli jiní tak zvláštním způsobem, že ho to znepokojovalo.

Velké kasino se v posledních letech změnilo. Z jeho dřívějšího lesku a nádhery se nedochovalo téměř nic. Dříve byl celý strop zápla-

vou světél doplněnou několika obrovskými zrcadly. Teď už jen tu a tam svítila žárovka. Drtivá většina byla ovšem rozbitá a nikdo si nedal námahu, aby je vyměnil, takže v obrovském sále vládlo přišetí.

Také z hracích automatů, u nichž dříve stávali lidé ve frontách, aby je krmili mincemi, fungovalo jen pár. Barevná světýlka většiny z nich už dávno pohasla. Všude ležely odpadky, hlavně prázdné láhve a rozbité sklenice. V koutě byla navršená hromada špačků cigaret a popela, jejíž zápach se mísil s výpary vína, piva a kořalky a Mainlandovi takřka bral dech.

Pouze lampy stažené až dolů k hracím stolům ještě fungovaly všechny. Zřejmě alespoň v nich se vyměňovaly žárovky, když se vypálily.

Byly to stoly, u nichž seděly Stíny. Mainland ani netušil, kolik jich vlastně dohromady bylo. Zatímco se blížil, pokoušel se postavy spočítat. Dostal se k pětadvaceti. Takže se tady sešli téměř v plném počtu. Pokud je jich ještě víc, spí zřejmě někde v hotelových pokojích – spánek byl kromě hraní, pití a kouření jejich jediným zaměstnáním. Právě proto sem taky přišel. Ačkoliv se pokoušel duševně na ten pohled připravit, přece jen se zděsil, když se připlížil ke stolům blíž, aby viděl na Stíny lépe. Byl to pohled, který by docela dobře zapadl do leckterého hororu.

Postavy, hlavně muži, ale i ženy, vypadaly jako kříženci upírů a mrtvol. Všichni byli zpustlí a vůbec nedbali na svůj zevnějšek. Neupravené mastné vlasy měli všichni sice přistřižené, ale hrozným způsobem. Už asi tři roky neviděli sluneční světlo, a podle toho také vypadala jejich pokožka.

Mainland už si nevzpomínal, kdo tyto bytosti označil poprvé jako „Stíny“, ale to označení bylo tak vystižené, že ho začali rázem používat všichni. Tihle hráči už nebyli víc než vlastními stíny. Byli to ztroskotanci, kteří se nedokázali vyrovnat s tím, že se ocitli v minulosti, a utekli se do svého vlastního umělého světa. Žili tady v Caesar's Palace a opouštěli kasino až tehdy, když už se chýlily ke konci jejich zásoby alkoholu, tabáku nebo zmrazených potravin. Všeho bylo k dispozici dostatek. Při překotné evakuaci města muselo prakticky všechno zůstat.

Na Stínech byla jasně vidět nezdravá strava, nadbytek alkoholu a nikotinu a nedostatek pohybu na čerstvém vzduchu. Měli propadlé

tváře, které nabyly nezdravého popelavého odstínu, oči měli vpadlé hluboko do důlků a mnozí je měli zanícené.

Mainland se otrásl hrůzou. Vypadali skutečně jako stíny, které postupně bledly. V podstatě to byl zázrak, že vůbec ještě žili – pokud tak vůbec bylo možno toto vegetování označit. Protože o nich však neměl žádné údaje, nevěděl, kolik z nich již zemřelo.

Jediné, co na nich nevypadalo zpustle, bylo jejich oblečení. Podle starého rituálu měly na sobě ženy večerní toalety, muži smokiny nebo přinejmenším tmavé obleky, které si přinesli ze všelijakých obchodů, nebo které nechali původní hosté v hotelových pokojích.

Žádná z postav si Mainlanda nevšimla. Shlukli se kolem několika stolů s ruletou, Black Jackem a kostkami. Nehráli o žetony, nýbrž o hotové peníze, které už v téhle situaci neměly hodnotu a ležely v miliardových částkách v trezorech bank a kasin.

Každý ze Stínů měl před sebou bankovky v hodnotě několika milionů a hrál i po těch třech letech, během nichž byla hra takřka jedinou činností, tak neúnavně, jako by si tím mohl vykoupit návrat do přítomnosti.

Přitom nebylo v jejich tvářích vidět žádnou vášeň. Pohyby rukou, jimiž sázeli na čísla, odkrývali karty a zase je pokládali a tu a tam zvedali skleničku, nebo odklepávali cigaretu, byly monotónní a působily naprosto mechanicky.

Mainlandovi to prostě nešlo do hlavy. Hazardní hry ho nikdy nelákaly. Jako poručík policie viděl příliš mnoho lidí, kteří se takto dostali do neštěstí.

Přehnaně hlasitě si odkašlal, ale ani tím nedosáhl žádné reakce.

„Prosím vás, chvíli mě všichni poslouchejte,“ řekl.

Ani teď si ho Stíny nevšímaly a hrály nerušeně dál, jako by Mainland vůbec neexistoval. Několik okamžiků se bezradně rozhlížel kolem sebe. Přesně téhle situace se obával. Bytosti žily ve svém vlastním světě, z něhož cizí lidi vyloučily tím, že je prostě nebraly na vědomí.

Rázně sebral z jedné hromádky tisícidolarovou bankovku a položil ji na políčko s číslem třináct těsně předtím, než muž, který převzal roli krupiéra, francouzsky zvolal, že už dál nic nejde.

Kulička se rozběhla.

„Třináctka vyhrává,“ oznámil krupiér. „Třináct, lichá, černá.“ Mainland tomu nemohl uvěřit. Taková náhoda byla prostě vyloučená, ale

on o tom zatím nepřemýšlel. Na pár okamžiků se k němu upřela pozornost všech hráčů u tohoto stolu, jenže zase pominula stejně rychle, jak se dostavila. Mainland se rozhodl k radikálnímu postupu. Bleskurychle hmátl po kuličce, když ji krupiér chtěl znovu nechat kutálet, zamířil k vedlejšímu stolu a i tam vzal kuličku z otáčejícího se talíře. A kostek z třetího stolu se také zmocnil bez problémů.

Tentokrát se Mainlandovi podařilo zjednat si pozornost. Pouze u obou stolu s Black Jackem se hrálo dál. S mírným nátlakem vzal oběma rozdávajícím balíčky karet prostě z rukou a pak o několik kroků ustoupil, takže ho všichni viděli.

Zvedl ruce.

„Prosím vás, dámy a pánové, poslouchejte mě na chvíli,“ řekl ještě jednou. Ta slova i způsob, jímž je vyslovil, mu připadaly patetické a nemístné. Nikdy nesnášel proslovy. Dokonce i v dobách svého působení u policie vždycky dával přednost přestřelce s nebezpečným zločincem před tím, když měl někde řečnit.

„Co chcete? Proč nás nenecháte v klidu hrát?“ vyjela na něj vyzáblá asi šedesátiletá žena s šedivými vlasy. Rty měla natřené ostře červenou rtěnkou a dlouhý, špičatý nos dodával jejímu obličejí ptačí výraz. Měla na sobě stříbřité šaty posázené perlami a na krku i na prstech tolik šperků, že by tím mohla zásobit celý klenotnický krám.

„Určitě to nepotrvá dlouho,“ ujistil ji Mainland a nejraději by se byl kousl do jazyka, když si uvědomil, že jeho slova znějí jako omluva. „Nevím, jestli mě všichni znáte. Jmenuji se Mainland a byl jsem občan Las Vegas zvolen velitelem a správcem města – takže něčím jako starostou.“

„My vás nezvolili!“ zvolal starší muž, zatímco počítal peníze před sebou na stole. „Takže zmizte a dejte nám pokoj. Nechceme mít nic ani s vámi, ani s nikým jiným, pochopte to konečně!“

„Tak jednoduše to ale nejde, a právě proto jsem zde. My – a tím mluvím i za ostatní lidi tam venku – už dál nestrpíme, abyste si tady žili jako prasata v žitě, živili se ukradenými zásobami a o nic se nestarali, zatímco všichni ostatní dřou, aby si tady, v pravěku, vybudovali novou existenci. Už nestačíme obdělávat pole a zahrady.“

„Nemáme zájem o vaši zeleninu a o váš vlastnoručně upečený chleba!“ zvolal jiný muž. „Proč bychom tedy měli pracovat?“

„Děláme leccos i pro vás,“ odpověděl Mainland. „Neustále napří-

klad riskujeme své životy, abychom zabránili tomu, aby se do města dostali dinosauři, kteří by přepadli i vás. Kromě toho už dál nebudeme trpět, abyste jedli konzervy, které bychom potřebovali, kdyby sklizeň dopadla špatně. Nebudeme to tolerovat do té doby, dokud nebudete sami ochotni alespoň část svého času věnovat obecnému bla...“

Přerušilo ho pískání vysílačky v kapse jeho košile. Nevrlé ji vytáhl a stiskl hovorové tlačítko.

„Tady Mainland, co je?“

„Mám na telefonu Littleclouda,“ ozval se hlas jeho řidiče, který čekal venku ve voze. „Chce s vámi za každou cenu mluvit. Je prý to velice naléhavé.“

„Tak dobrá, přijdu.“ Mainland odložil ruletové kuličky na jeden ze stolů. „Pohovoříme si jindy. Všechno podstatné jsem vám řekl. Uvažujte o tom,“ otočil se a rychlými kroky zamířil k východu.

„Počkejte!“ zvolal za ním krupíér a rozběhl se k němu. „Nezapomeňte si tady svou výhru. Pětatřicet tisíc dolarů.“

Mainland si několik vteřin prohlížel bankovky v mužově ruce.

„Dejte je personálu,“ řekl pak ironicky a odešel z kasina. Měl pocit, že se zalkne, a tak se venku zhluboka nadechl.

„A vy vážně nemáte ani ponětí, kdo ho mohl zabít?“

Bylo to snad už posté, co poručík Bruce Haldeman z oddělení vražd policie ve Phoenixu ve státě Arizona položil za poslední půlhodinu tuto otázku v takovéto či podobné formě a pomalu tím už šel Wiliamu Doefieldovi na nervy.

„Ne,“ vyštěkl. „Kolikrát vám to mám ještě opakovat?“

Podíval se na mrtvého stěhováka, který ležel o pár kroků dál na okraji silnice. Tělo bylo vyfotografováno ze všech možných úhlů a policisté zajistili všechny stopy. Jeden z nich právě přetahoval přes otřesně zohavenou mrtvolu příkrývkou.

„Tolikrát, jak to budu považovat za nutné,“ odpověděl Haldeman klidně. „Podívejte, je to docela jednoduché. Já budu klást otázky a vy na ně budete odpovídat. Je to jasné?“

Doefield rezignovaně přikývl. Byl se silami téměř v koncích. Celý den, který v podvečer tak strašně skončil, byl velmi namáhavý a nepříjemný. Přitom to ráno vypadalo, jako že všechno proběhne docela normálně – v Beatty v Nevadě, kde se svou rodinou bydlel už mnoho let. Pak ovšem přišel šerif s Jobovou zvěstí, že kolem poledne nastane obrovský časový skok, který celou obec pohltí a přenesení ji do minulosti. Muselo být evakuováno celé Beatty.

To se dalo ale už dávno očekávat. DINOLAND – oblast, která byla přenesena do přítomnosti z pravěku, – se nezadržitelně rozšiřoval do všech směrů a blížil se tudíž i k Beatty. Dalo se počítat s tím, že i Beatty padne za oběť některému z příštích časových skoků, a Doefield se na tuto možnost připravil. Pracoval jako reklamní grafik na volné noze a ilustrátor dětských knih. A ačkoliv zatím nenashromáždil bůhvíjaké bohatství, přece jen patří v Beatty k zámožnějším občanům. Ze svých úspor a z půjčky, kterou hodlal uhradit odškodným, jež přislíbila obětem časových skoků vláda, si tady ve Phoenixu koupil nový dům.

Předem se také postaral o to, aby měl v den evakuace k dispozici velký stěhovací vůz. I když ho stálo pořádnou hromadu peněz, že auto bylo neustále v pohotovosti a čekalo jen na telefonický pokyn, vyplatilo se to. Na rozdíl od ostatních obyvatel Beatty nemusel Doefield v Beatty nechat nic a naložil do nákladáku vlastně veškeré zařízení domácnosti. „Takže mi ještě jednou řekněte, co se přesně stalo,“ vyzval ho Haldeman. „Každý detail může být důležitý.“

„Ale ony nejsou žádné detaily, které by stály za zmínku,“ namítl Doefield. „Přijeli jsme sem kolem osmé – stěhovací vůz a já s rodinou v osobním autě. Se synem Frankem, s manželkou Jamie a s Jeffem, tím druhým stěhovákem, jsme šli do domu. Chtěl jsem Jeffovi ukázat, do které místnosti mají odnést který kus nábytku. Jeho kolega John,“ hlavou kývl směrem k mrtvému, kterého právě nakládali do jednoduché ocelové rakve, „zůstal u auta. Víc vám říci nemohu.“

„Toho mrtvého našla vaše paní?“

„Ano.“ Doefield přikývl. „Vyšla ven, aby si vzala z našeho auta pár drobností, a pak jsem ji najednou slyšel křičet. Vyběhl jsem ven a taky jsem spatřil mrtvolu. Pak jsem hned zavolał policii. To je všechno. Už vám to konečně stačí? Rád bych šel ke své ženě.“

Jamie způsobil pohled na mrtvého, jehož hrdlo bylo nejen přeříz-

nuto, nýbrž doslova rozdrásáno, šok a dostala hysterický záchvat, což William Doefield docela chápal. Ten muž vypadal, jako by ho napadla nějaká šelma. Uvnitř v domě se o Jamie postaral lékař.

„Nějaké domácí zvíře nemáte?“ zeptal se, aniž by odpověděl na jeho otázku.

„Domácí zvíře?“ Doefield se pronikavě zasmál. „Máme kočku, jenže ta nám jednak před naším odjezdem dnes dopoledne utekla a jednak by něco takového nesvedla. Měl byste raději zjistit, jestli z nějaké zoologické zahrady poblíž neutekla nějaká šelma.“

„Tak kočka. Hm, no, neptám se bez důvodu. Pojd'te, rád bych vám něco ukázal.“ Poručík odvedl Doefielda ke stěhovacímu vozu.

„Tohle našli mí lidé uvnitř ve voze v kaluži krve,“ řekl a ukázal na kostru malého zvířete zabalenou v igelitovém sáčku. „Necháme ji prověřit v laboratoři, ale je téměř jisté, že je to kočka, a docela bych věřil tomu, že to mohla být vaše kočka.“

„Ale... jak je to možné?“ vykoktal ze sebe zmatený William Doefield. Poručík Haldeman na něj vrhl takřka útrpný pohled.

„Vám to všechno vážně nedochází? Všechno přece nasvědčuje tomu, že jste během cesty měli ve voze černého pasažéra. Zmínil jste se o tom, že na nějakou dobu vypadla bezpečnostní bariéra kolem DINOLANDU a že pár dinosaurů se dostalo do města. Chápete už teď, kam mířím?“

„Bože můj,“ zamumlal Doefield, když pochopil.

„No tak, co je?“ zeptal se zhurta Mainland, aniž by ztrácel čas zdvořilostmi, když vešel do své kanceláře. Znal Marca Littleclouda moc dobře, aby věděl, že ho nevolal bezdůvodně. Jestliže s ním chtěl hovořit okamžitě poté, co se vrátí z hlídkového letu, a bylo to, jak tvrdil, velmi naléhavé, pak se muselo stát skutečně něco důležitého.

„Dostali jsme návštěvu,“ odvětil Littlecloud. Voják indiánského původu se posadil pohodlně v jednom z křesel a nohy měl natažené na desku Mainlandova psacího stolu. Měl ovšem dost taktu, aby je sundal, když se Mainland posadil, i když to učinil velice pomalu a zcela

zjevně rozmrzele.

„Návštěvu?“ Mainland svraštil čelo a pohledem přelétl po kanceláři. „Lidé ze současnosti? Kde jsou?“

„Tady ne. To je právě ten problém. Zcela zjevně s námi nechtěli nic mít.“

„Kolik jich je?“

„Těžko říct. Konkrétné jsem viděl čtyři. Čtyři další jsou mrtví, ale jsem přesvědčen, že je jich víc.“

„Moc jich určitě nebude. Generál Pounder dbá na to, aby se do oblasti skoků nikdo nedostal. Jedinci mu sice mohou tu a tam proklouznout, ale větší skupiny by si jistě všiml.“

„Záleží na tom, jak šikovně to navlékli,“ namítl Littlecloud. „Měl jsem dojem, že tihle lidé sem přišli naprosto záměrně. Ale nejlíp bude, když to všechno povím popořádku.“

„Výborný nápad. Snad potom aspoň něčemu budu rozumět.“

Littlecloud si zapálil cigaretu a pak si začal pohrávat se zapalovačem.

„První zvláštnost, která stojí za zmínku, je, že skok byl asi jen zpola tak silný, než bylo propočteno. A právě v téhle oblasti to nebylo poprvé. Jenže to je spíš něco pro vědce. Já jsem se spíš zarazil nad tou malou osadou poblíž Beatty, byla to pestrá směsice provizorních chatek, karavanů a obytných aut, jenže to všechno bylo prázdné.“

„A co ti na tom připadá tak zvláštního?“

„Byly to většinou docela nové přívěsy,“ vysvětlil Littlecloud a potáhl z cigarety. „Kdo by si dával práci s vyklízením a stěhováním věcí, když mohli jednoduše přívěsy zapřáhnout za auta a odjet s nimi? Mně to rozhodně připadá divné a tak jsme se porozhlédli po okolí. Nakonec jsme objevili ty čtyři lidi. Utíkali v panice před dinosaurem. Tu bestii jsme zabili, ale když jsme ty ztroskotance chtěli vzít do vrtulníku, odmítli a vyzvali nás, abychom zmizeli. Jeden z nich – zřejmě jejich velitel – se obzvlášť činil. Nejenže směrem k nám vystřelil několik varovných ran, ale namířil pušku i na jednoho z nich, který zřejmě chtěl k nám.“

„To ovšem vypadá na pořádně zapeklitý problém.“

„Pokoušeli jsme se ty lidi sledovat z povzdálí, abychom mohli zasáhnout, kdyby se zase dostali do nebezpečí, jenže se nám ztratili v džungli. Kromě toho nám pomalu docházelo palivo, takže jsme se

museli vrátit.“

Mainland přemýšlel a dával si přitom pořádně na čas. Celou minutu bylo jediným zvukem ozývajícím se v tichu kanceláře pouze tikání stojacích hodin v koutě.

„Je možné, že ti lidé tam nechali stát ty drahé přívěsy proto, aby v nich mohli bydlet i tady,“ řekl nakonec. „To je jediné vysvětlení, které mě teď napadá. Takže bychom se měli v té osadě porozhlédnout zítra znovu a důkladněji. Musíme zjistit, kolik lidí to je a s jakými úmysly sem přišli. Teprve pak můžeme rozhodnout, jak se budeme chovat. Možná se nám taky podaří je přemluvit, aby se přidali k nám.“

Littlecloud pokrčil rameny.

„Pár z nich snad, to se ukáže, ale já pochybuju. Ten chlap, co jsme se s ním setkali, na mě působil dojmem fanatika a ti lidé byli kromě toho ozbrojení. Takže bychom tam měli letět v dostatečném počtu. Jestli budou někteří z nich vážně chtít přeběhnout k nám, musíme být schopni poskytnout jim ochranu.“

„Vyber si tolik lidí, kolik budeš pokládat za správné,“ rozhodl Mainland. „Vyletíme zítra hned při východu slunce. Osobně se té akce zúčastním.“

27. května v noci.

„Nicku? Slyšíš mě, Nicku?“

Nicol jen šeptala těsně vedle mého ucha, ale přesto jsem ji slyšel. Už před půlhodinou jsme se spolu s ostatními poutníky uložili ke spánku ve velké jeskyni, ale já jsem nemohl usnout. Leželi jsme přímo na kamenité zemi a v tenkém spacím pytlí jsem cítil všechny nerovnosti. Jenže to nebyl ten hlavní důvod.

Spát jsem nemohl spíše proto, že Nicol byla příliš blízko. Měla si ce svůj vlastní spací pytel, ale už pouhá její přítomnost stačila k tomu, že mi hlavou vířily zmatené myšlenky.

Otočil jsem se k ní.

„Jsem ještě vzhůru,“ odpověděl jsem také šeptem.

„Nemůžu usnout,“ řekla, „pořád musím myslet na to, jak jsi skoro mohl přijít o život.“

„Jenže jsem nepřišel. Neboj, dávám na sebe pozor.“

„Přesto. Já... nevím, co bych dělala, kdyby se ti vážně něco přihodilo. Neznáme se sice ještě dlouho, ale znamenáš pro mě moc, Nicku, víš to vůbec?“

Doufal jsem v to, ale jist jsem si tím nebyl. A i když to teď řekla, nemuselo to být míněno upřímně. Přesto ve mně její slova vyvolala pocit štěstí.

„Nicku? Ty nic neříkáš?“

„Ty... pro mě taky moc znamenáš,“ koktal jsem rozpačitě a připadal jsem si přitom dost hloupě. Jenže i ve slabém měsíčním svitu, který sem dopadal velkým otvorem v boční stěně jeskyně, jsem zahlédl, jak Nicol po tváři přelétl úsměv.

„Tak proč mě neobejmeš?“ zeptala se.

„Tady?“ nejistě jsem se rozhlédl kolem sebe. Většina poutníků již spala, ale první dvě hodiny v noci měl hlídku Wedge. Jeho tmavá silueta se rýsovala proti vchodu do jeskyně a já měl pocit, že se dívá přímo na nás.

„Máš pravdu,“ souhlasila Nicol. „Tady opravdu není nejvhodnější místo.“ A po chvílce dodala: „Pojď se mnou. Ale tiše. Ostatní si toho nemusí všimnout.“

Udiveně jsem se chvíli díval, jak se souká ze spacího pytle, jak ho pak balí a strká si ho pod paži.

Zaregistrovali jsme několik významných pohledů, ale nikdo nám zřejmě naše chování nezazlíval.

Přesto bych se byl nejraději hanby propadl, zejména když jsem si všiml Hesekiela opodál. Jenže otec Nicol neřekl nic, jen se letmo usmál.

Naštěstí bylo tolik práce, že nikdo neměl čas se o nás starat. Poutníkům se skutečně podařilo opravit druhou gondolu balonu, a to tak důkladně, že už na ní nebyly vidět žádné stopy poškození. Obě gondoly už byly vyneseny ven. Poutníci už také namontovali hořáky a právě rozbalovali ohromné balony z plastu a upevňovali je lany ke košům.

Na Hesekielův pokyn byl zapálen hořák. Ohřátý vzduch stoupal pod látku a začal ji nadouvat. Každý z balonů byl dobrých třicet metrů

dlouhý a stejně tak široký, jenže jak jsou skutečně veliké, se ukázalo až poté, co byly naplněny horkým vzduchem a pomalu začaly vystupovat do výše.

Když už byly definitivně nafouklé několikanásobně převyšovaly skalní masiv, v němž se nacházely jeskyně, a ačkoliv jsem se k celému tomu počínání stavěl dost skepticky, ani já jsem se nedokázal ubránit při tom pohledu ohromení, „Pořád ještě nechápu, co tvůj otec zamýšlí,“ obrátil jsem se k Nicol, která byla také unesená a zírala na balony. „Vždyť pro všechny v těch gondolách místo stejně nebude.“

Nicol pokrčila rameny. „To se mě neptej. Taky nemám ponětí. Táta se všem otázkám na tohle téma vyhýbal...“ Krátce se odmlčela a než pokračovala dál, ohlédla se. „Ale myslím, že nás nebudou následovat všichni. Po tom, co se stalo včera, dostali někteří z našich bratrů a sester strach. Otec zřejmě počítá s tím, že pár jich bude chtít zůstat tady. Pak by bylo pro ostatní dost místa.“

„Jenže to by vás tady musela zůstat dobrá polovina,“ namítl jsem skepticky.

„Podle momentální nálady by to docela odpovídalo,“ odvětila Nicol. „Myslím, že bude dost těžké přesvědčit alespoň polovinu, aby se vydala s námi.“

Nebyl jsem si jist, zda nepřehání, ale i to bylo možné. Poutníci měli téměř všichni strach a mnozí z nich byli nerozhodní. Právě v takových situacích se ovšem lidé často rádi přimknou k někomu, kdo jim řekne, co mají dělat, a tím někým by mohl být právě Hesekiel. Kromě toho by to nevyžadovalo neméně odvahy, kdyby zůstali tady a jen doufali, že je neobjeví vrtulník.

Jako bych ho přivolal! Vzápětí jsem zaslechl hluk motoru. Krátce nato už byl ten zvuk tak jasný, že jsem mohl rozpoznat, že to není jediný stroj, ale více vrtulníků.

Takže okamžik rozhodnutí se přiblížil. Ukrývat se už nebylo dál možné, i kdyby to Hesekiel nařídil a poutníci by ho poslechli, což by s největší pravděpodobností stejně neudělali. Ale nemělo by to ani smysl. Balony bylo vidět už z dálky. Dvojnásobně převyšovaly nejen skalní masiv, ale i nejvyšší stromy.

V závěsu za sebou se přihnuly celkem čtyři vrtulníky, prolétly v malé výšce nad balony, udělaly pak smyčku a opodál se chystaly přistát. Několik poutníků propuklo v jásot. Hesekielova tvář se naopak

zachmuřila. Bylo patrné, že má obavy.

Tři z helikoptér měly tentýž fantastický tvar jako stroj ze včerejška. Čtvrtá helikoptéra byla podstatně starší, ale také větší – zřejmě dopravní vrtulník.

Sotva helikoptéry přistály, vyskákali z dopravního vrtulníku vojáci se samopaly, rozběhli se k nám a rázem byli od nás vzdáleni jen pár desítek kroků. Patrně to byl právě pohled na tyto vojáky, který zadržel až dosud jásající poutníky, aby se rozběhli k vrtulníkům.

Také Hesekiel, Wedge a několik dalších poutníků, kteří stáli pořád věrně na straně svého proroka, měli najednou v rukou zbraně. Situace byla velice napjatá a já jsem jen doufal, že nikdo neztratí nervy a že nerozpoutá krveprolití, jež zcela zřejmě nikdo nechtěl a o jehož výsledek stejně nemohlo být pochyb.

Nicol mě chytila za paži. I ona měla strach.

Dva muži, jeden v civilu, druhý v uniformě, vystoupili z druhého vrtulníku a prošli řadami vojáků. Mezi uniformovanými postavami jsem poznal muže, s nímž jsme hovořili už včera. Jmenoval se Littlecloud nebo tak nějak.

Opodál se muži zastavili. Hesekiel jim vyšel několik kroků vstříc a pak se rovněž zastavil.

„Takže jste si přivezli posily,“ řekl tak hlasitě, aby to všichni slyšeli. „Věděl jsem, že se vrátíte, ale nemohu vám říci nic jiného než včera. Jmenuji se Hesekiel a hovořím za tyhle lidi. Nemůžete nás nutit k tomu, abychom šli s vámi. Pokud byste na tom trvali, museli byste nás zabít, a to přece není ani ve vašem, ani v mém zájmu.“

„Já se jmenuji Mainland a byl jsem zvolen nejvyšším velitelem Las Vegas, jakýmsi starostou, chcete-li,“ představil se civilista. „Vše, co souvisí s časovými skoky, spadá do vojenské oblasti. Tím, že jste sem přišli nepovolání, porušili jste vojenské zákony. A kromě toho jste včera stříleli po našem vrtulníku. Už to by mi dávalo právo, abych vás všechny zatkl, ale doufám, že dojdeme k nějakému rozumnému řešení, které zohlední zájmy obou stran. K tomu bych se musel ovšem nejprve dozvědět něco o vašich plánech a záměrech.“

Trochu jsem si oddechl. Zdálo se, že ten člověk není ani žádný zaslepený byrokrat, ani horkokrevný vojenský stratég, ale rozumný člověk, s nímž se dá mluvit. To, co bude dál, záviselo tedy hlavně na Hesekielovi, jenže ten – jak se vzápětí ukázalo – nebyl ochoten změnit

stanovisko.

„Lidé jako vy nás již v přítomnosti dohnali na pokraj propasti,“ vyštěkl. „Jak si troufáte osobovat si právo vládnout i zde, v téhle době? Jsme svobodní lidé a do tohoto světa jsme přišli dobrovolně. Do svobodného světa, který ještě lidé nezkazili. Takže jakým právem nám chcete něco předepisovat?“

„Mám například podezření, že rozhodně nemluvíte za všechny tady,“ vložil se do rozhovoru uniformovaný muž vedle Mainlanda a ukázal na mne. „Tenhle mladík se chtěl včera dostat k nám, ale vy jste mu v tom zbraní zabránil. Řekl bych, že stejně smýšlejí i další lidé zde.“

Na potvrzení jeho slov souhlasně zakývalo hlavami několik poutníků, kteří byli pevně rozhodnutí nejít už s Hesekelem dál.

„Jak vidíte, je naše podezření správné,“ dodal Mainland. „Nepřipustíme, abyste tady zadržoval lidi proti jejich vůli a abyste je k něčemu nutil. Pokud nás přesvědčíte, že vaše plány nemají zločinecký charakter a že nejsou v jakékoliv formě zaměřeny proti nám, můžete si s těmi, kdo vás chtějí následovat, dělat, co chcete. Naopak ovšem vezmeme s sebou do Las Vegas každého, kdo bude chtít.“

Hesekiel na několik vteřin zaváhal a pak přikývl. Protože s sebou stejně nemohl vzít všechny své přívržence, byl to ústupek, který mu musel přijít vhod. Takže to, co tady předváděl, bylo spíš divadlo.

„Všichni tito lidé jsou jako já poutníci,“ řekl a učinil rozmáchlé gesto. „Vydali se za mnou dobrovolně, protože jako já seznali, že svět, z něhož pocházíme, je odsouzen k záhubě. Pán nám ukázal cestu, jak této záhubě jako jeho vyvolené děti ujít. Jak začít v této epoše znovu a jak vést jednoduchý život, který se Pánu líbí. Všichni jsme věděli, že to nebude ani jednoduché, ani bezpečné, ale jsme ochotni touto cestou kráčet dál, abychom zachránili své nesmrtelné duše.“

„Zřejmě ne všichni z vás,“ namítl Mainland. „Nechtěl bych ranit vaše náboženské cítění, i když vaše názory v žádném případě nesdílím. Možná máte pravdu a nám nepřísluší vměšovat se do vašich záležitostí. Tento svět a tato doba nepatří nikomu z nás. Přesto všemi prostředky zabráníme tomu, abyste někoho zadržoval proti jeho vůli.“

Hesekiel se otočil k nám a pohledem přelétl po našich tvářích. Měl jsem dojem, jako by se u mne zastavil déle než u ostatních, ale mohl jsem si to také třeba jen namlouvat.

„Všichni jste slyšeli, oč jde,“ řekl. „Ani bez této připomínky bych nikoho z vás násilím nenutil k tomu, abyste mě následovali i dále. Je to pouze vaše rozhodnutí a nikoho nelze nutit k tomu, aby kráčel správnou cestou k Bohu. Není-li vaše víra dostatečně silná, stejně vás nemohu potřebovat. Kdo chce, může se vydat s těmito muži do doupěte hříchu – do Las Vegas – do světa plného nenávisti, chamtivosti, lidské lhostejnosti, z něž jsme chtěli uniknout, abychom našli svět nový, lepší. Je to rozhodnutí, které musí učinit každý sám za sebe. Takže, kdo se domnívá, že jeho víra k Bohu není dostatečně silná, aby tomuto pokušení odolal, ten ať klidně jde.“

Mezi poutníky znovu zavládl neklid.

„Ty nejsi posel Boží!“ zvolala jedna z žen. Byla to vdova po jednom z mužů, který zahynul při nedávné průzkumné výpravě. „Jsi zaslíbenec. S Jackem jsme z celé duše věřili v Boha a důvěřovali jsme ti – a jaká je odplata? Můj manžel je mrtev, zahynul, sotva jsme se ocitli v téhle zaslíbené zemi. Všechny jsi nás oklamal, Hesechiele. Já už ti nevěřím.“

„Tvůj muž, náš bratr Jack, je mrtev,“ odpověděl Hesekiel. „Ale to přece neznamená nic jiného, než že si ho Pán už k sobě povolal. Copak si troufáš pochopit cesty Boží a brojit proti nim? Vzpomeň si na Jobův, osud, jak je popsán v Písmu. Toho Bůh vystavil mnohem horším zkouškám a jeho víra přitom zůstala neochvějná. A odplaty se dočkal v nebeské říši.“

„Umíš mluvit, ale jsou to prázdná slova,“ zvolala žena. „Pokud jsme vyvolení, pak snad jen vyvolení tebou, abychom zahynuli pro tvoje hloupé ideje. Já už se rozhodla – nejdu s tebou.“

S těmito slovy jako první opustila skupinu poutníků a zamířila k vojákům. Wedge se chystal zastoupit jí cestu, ale Hesekielův posunek ho zadržel.

Když se ledy hnuly, následovali ženina příkladu další poutníci. Zpočátku jen jednotlivci a váhavě, ale pak jich bylo téměř ke třicítce. Nicol se obávala právem. Hesekiel bude mít problém udržet u sebe alespoň polovinu svých přívrženců. I mnozí z těch, kteří stáli na jeho straně, byli nerozhodní.

„Co je s tebou?“ zeptal se Littlecloud a ukázal na mě. „Včera ti ještě Hesekiel musel zbraní zabránit v tom, aby ses k nám dostal. Dnes už nemusíš mít strach, nic se ti nestane.“

„Nemám strach,“ odpověděl jsem. „Ale včera bylo včera a dnes...“

Skončil jsem pokrčením ramen. Včera bych šel bez váhání, protože jsem se k Hesekielovi rozhodně nepřidal dobrovolně. Ale včera jsem ještě nevěděl, jestli mě Nicol skutečně miluje. Po poslední noci ovšem...

Nicol jistě nebyla tak prohnaná, aby se se mnou vyspala jen proto, aby zabránila mému odchodu od poutníků – tomu jsem prostě nevěřil. Daleko důležitější ovšem bylo, že mi ukázala, čeho všeho jsem se dosud v životě vzdával. Zamiloval jsem se do ní a nechtěl jsem už postrádat její přítomnost. Jenže to by se stalo, kdybych teď odešel. Nicol by totiž jistě svého otce neopustila. A znamenalo by to, že už ji pak zřejmě nikdy neuvidím.

Nicol pro mne znamenala víc než kdybych žil sám v relativním bezpečí v Las Vegas.

Takže jsem zůstal.

Když Bruce Haldeman položil telefon, rozmrzele se zadíval na stěnu své malé kanceláře. Zpráva, kterou právě dostal, byla sama o sobě příznivá, ale opět v něm probudila vzpomínky.

Bylo to už teď patnáct dní, co Doefieldovi přijeli do Phoenixu a někdo nebo něco zabilo onoho stěhováka. Už bylo takřka jisté, že to bylo něco – a ne člověk. I soudní lékař, který provedl pitvu, dospěl k názoru, že zranění nebyla způsobena nožem, nýbrž ostrými drápy nějaké šelmy.

Závěr, k němuž tento výsledek vedl, zněl docela logicky. Poručík Haldeman se na příslušných místech informoval o událostech v Beatty. Krátce před tím, než časový skok pohltil obec, zásahem skupiny náboženských fanatiků na jistou dobu vypadla bezpečnostní ochrana DINOLANDU. Uteklo mnoho dinosaurů a několik z nich se dostalo až do Beatty.

Dalo se předpokládat, že jedno ze zvířat se vydalo za kočkou Doefieldových a omylem bylo zavřeno do stěhovacího vozu. Při otevření

dveří pak zvíře dohnané během dlouhé jízdy strachem k šílenství napadlo stěhováka, zabilo ho a uteklo.

Tolik tedy teorie o tom, co se zřejmě stalo před dvěma týdny.

Otázkou zůstávalo, co se stalo od té doby s oním dinosaurem. Takové zvíře totiž nebylo stvořeno k tomu, aby přežilo ve městě. A přitom nebylo vůbec důležité, o jaký druh dinosaura se jedná. Příliš velké to zvíře být nemohlo, jinak by se do stěhovacího vozu nedostalo nepozorovaně. Současně bylo ale dost silné a nebezpečné na to, aby dokázalo zabít člověka.

Představa, že někde po Phoenixu se potuluje dinosaurus, který je schopen jen tak zabít dospělého člověka, se Haldemanovi ani trochu nezamlouvala. Nejhorší ovšem bylo, že proti tomu nemohl mnoho podniknout.

Kdyby tu zprávu zveřejnil a vyzval obyvatelstvo k pomoci, riskoval by vznik paniky. Přesto se mu toto riziko zdálo vhodnější, než kdyby lidi nevaroval vůbec. Nešel s tímhle návrhem jen k hlavnímu veliteli policie Gordonovi, ale poté, co Gordon odmítl varování veřejnosti, hovořil dokonce osobně se starostou města.

Jenže kromě spousty nepříjemností kvůli tomu, že porušil služební postup, to stejně k ničemu nevedlo.

Všechna odpovědná místa chtěla pouze zabránit tomu, aby bylo obyvatelstvo znepokojováno a aby nepropukla hysterie. Možná mu ani nevěřili, nebo doufali, že dinosaurus mezitím zemřel. Nebyli přece hlášená žádná další mrtví nebo ranění.

Dnes ráno ovšem jedna ustaraná maminka telefonovala, že její jedenáctiletý syn beze stopy zmizel cestou do školy. Haldemana se opět zmocnily obavy a vyhlásil po dítěti pátrání. Před několika minutami dostal zprávu, že dítě se znovu našlo, že se jen chtělo ulít ze školy a pak se neodvažovalo hned vrátit domů.

Ačkoliv se tím Haldemanovi značně ulevilo, uvědomil si během uplynulých hodin opět obrovské nebezpečí. Nebyl ani zdaleka přesvědčen, že případ je uzavřen.

A měl pravdu.

31. května

Už tři dny jsme na cestě.

Samozřejmě jsem se během posledních dnů pořád v duchu ptal, jestli jsem udělal správně, když jsem zůstal u poutníků, ale aspoň doposud jsem svého rozhodnutí nelitoval. Vždyť jsem vlastně ani nezůstal u poutníků, nýbrž u Nicol.

Když se Mainland přesvědčil, že jednáme ze svobodného rozhodnutí, nechal nás – přesně jak to slíbil – bez problémů jít. Popřál nám dokonce ještě hodně štěstí.

Jeden muž s manželkou, kteří se už rozhodli letět do Las Vegas, si to takřka v poslední chvíli přece jen rozmysleli a vrátili se opět k nám. Se mnou nás teď bylo šestadvacet. V naší gondole je sedmnáct lidí a v druhé je kromě zbývajících ještě spousta materiálu, náradí a osiva – prostě toho, co je nezbytně nutné k založení osady. I my máme ovšem na palubě nějaké věci – a především potraviny.

Doposud nás hnal mírný, ale vytrvalý vítr severozápadním směrem, ale není zaručeno, že to tak zůstane. Hesekiel sice nařídil, že přistaneme okamžitě, jakmile se přiblíží bouře, ale podle toho, jak vypadal terén pod námi, to nebude možné okamžitě, takže se může stát, že balony budou od sebe odehnány a že se na nějakou dobu od sebe vzdálíme. O konkrétním cíli zatím Hesekiel nedokázal říci nic. Tvrdil pouze, že pozná správné místo, na kterém se máme usadit.

Takové místo mělo splňovat celou řadu předpokladů. Nejideálnější by bylo údolí, které by se dalo snadno bránit proti dinosaurům. Půda tam musí být úrodná, aby se tam dalo provozovat zemědělství, a samozřejmě to nesmí být oblast s aktivními sopkami.

Právě těch jsme viděli v posledních dnech spousty. Zemský povrch není v této epoše ještě zdaleka tak pevný jako v přítomnosti. Neustále se tu a tam objevovaly kouřící kužele, několikrát jsme dokonce spatřili vulkán chrlící žhavou lávu. Pokaždé jsme byli naštěstí dost daleko, přesto jsme několikrát cítili silné poryvy horkého vzduchu.

Jinak je možné pozorovat nescíslné dinosaury, jimiž se to v hloubce pod námi hemží. Zpočátku jsem chtěl ty různé druhy, které jsem zahlédl, v tomhle bloku katalogizovat, ale brzy jsem tento nápad zavr-

hl.

Přes den je psaní stejně dost obtížné. V gondole je dost těsno a kromě toho neustále fouká vítr. Příležitost ke psaní mám vlastně – jako teď – jen večer. Už před setměním si hledáme místo k odpočinku.

Během minulých dvou nocí jsem byl tak unavený, že jsem téměř okamžitě usnul, a nebylo ani nic zvláštního, o čem bych psal. Tuto noc mám hlídku a musím být vzhůru, k čemuž mi psaní pomáhá.

Doufám, že se v nejbližší době dostanu častěji k tomu, abych takhle zachytil své postřehy.

Toma Ericsona vytrhl z myšlenek vůz, který se přiblížil k oblasti vykopávek a zastavil. Vystoupil z něj Pierre Leroy. Stejně jako on a Gudrun pracoval i Francouz pro A.I.M., a to dokonce již podstatně déle než oni dva. Z výrazu jeho tváře bylo vidět, že nemá zrovna skvělou náladu.

„Mon dieu, tahle země je skutečně kraj barbarů,“ nadával. „Když se tady člověk zeptá na bagety nebo krosánky, všichni jen nechápavě kroutí hlavou. Zdá se, že kromě sendvičů, hamburgerů nebo hot dog tady nic neznají.“ Roztrpčeně kroutil navou. „A o Cidre už ani nemluví.“

Tom, který moc dobře znal zálibu svého přítele v téhle značce vína, se letmo usmál, ale hned zase zvážněl.

„Jak se to tváříte?“ zeptal se Pierre. „Jestli tady má někdo důvod být naštvaný, pak jsem to já. Vy se spokojíte se vším, co se tváří jako jídlo a co vás zasytí. Jenže já tady pravděpodobně přijdu o všechny chuťové buňky!“

Když ani teď nepřišla žádná odezva, dodal: „Nebo jste snad přišli na to, že všechny tyhle věcičky tady nechala vloni nějaká rodinka při výletě?“

Tom zavrtěl hlavou.

„Něco horšího,“ dodal. „A to přesně opačným směrem. Proto mi taky není zrovna dvakrát do žertování.“

„No tak spust,“ vyzval ho Pierre. „Musí to být něco sakra důležité-

tého.“

„Přijde na to,“ odvětil Tom. „Asi minutu předtím, než jsi přišel, mě Gudrun upozornila na něco, čím si dost lámu hlavu.“ Chvilí zaváhal. „Doposud jsme vycházeli z toho, že tohle jsou pozůstatky po nějakých předcích nám známých indiánských kmenů.“

„Jenže mezitím jsme provedli rozbory zeminy,“ vychrlila ze sebe Gudrun. „Jde o vulkanický popel, i když se dá identifikovat pouze chemickou cestou.“

„Vulkanický popel pod sebou pohřbil i Pompeje,“ namítl Pierre. „Proto je tam taky všechno tak dobře zakonzervováno. Nevím, oč vám jde, to přece zvyšuje šance, že tady taky bude všechno tak báječně zachované.“

Gudrun pomalu přikývla.

„Pompeje leží na úpatí Vesuvu a ten vybuchl před téměř dvěma tisíci let.“

„No a?“ Pierre na něj nechápavě pohlédl. „Kam tím míříš?“

„Jenom se pořádně rozhlédni kolem. Vidíš tady snad něco, co by se třeba jen vzdáleně podobalo hoře, která by během posledních tisíciletí mohla být sopkou?“

„Mon dieu,“ zašeptal znova Pierre, „proč na to nikdo nepřišel? Má pravdu!“

„Inu, chlapi,“ zabručela Gudrun a zkrřížila si ruce na prsou.

„To by ovšem znamenalo, že ty zbytky jsou podstatně starší,“ dedukoval Pierre. Patrně mu připadalo snazší než Tomovi akceptovat to, co bylo takřka nemožné. „Jenže podle toho, co víme, není lidstvo ani zdaleka tak staré. To by bylo ještě dávno před Atlantidou.“

„No právě,“ ujal se slova opět Tom. Posunul si klobouk a hřbetem ruky si přešel po čele. „Přesně sem jsme dospěli. A pak se mě Gudrun zeptala, proč jsem si vlastně tak jist, že to postavili lidé.“

„Och!“ Pierre jen o vlásek neupustil z podpaží papírový sáček s ranním nákupem.

„Během posledních let jsme našli dost stop poukazujících na prastaré civilizace, které vedly s atlantskou civilizací válku,“ rozvíjela Gudrun svou myšlenku. „Jen si vzpomeňte na Karovu černou pyramidu. Možná je to pozůstatek civilizace, o které jsme se domnívali, že to byla rasa podobná ještěřům.“ Kar, dlouhá léta jejich rival, při výzkumech narazil na velmi starou stavbu plnou neznámé techniky a začal ji

využívat pro sebe. Současně se nakazil jakousi neznámou látkou, která způsobila, že on sám se proměnil v jakéhosi mutanta člověka a ještěra. Nakonec se jim podařilo ho přemoci.

„To se mi zdá příliš přehnané,“ tvrdil Tom. „Takové spekulace se mi zdají předčasné. Kromě toho se tady tohle moc nepodobá Karově pyramidě.“

„O to taky vůbec nejde,“ rozhorlila se Gudrun. „Chtěla jsem jen poukázat na to, že před lidmi byla zcela jistě už jednou na Zemi vysoce rozvinutá civilizace. Toto jsou možná nálezy z její rané epochy.“

Tom a Pierre se na několik vteřin odmlčeli a nechali si její slova projít hlavou.

„Neměli bychom si dělat příliš velké naděje,“ připomněl pak Tom. „Ale kdyby to bylo skutečně takhle, pak by mohl A.I.M. konečně předložit konkrétní důkazy existence takové civilizace. Nikdo by pak nemohl odbýt naše dohady jako pouhé nepodložené spekulace nebo nesmysly. Přesto – nebo právě proto – bychom se měli vyvarovat předčasných závěrů.“ Otočil se, když za sebou zaslechl kroky. Blížil se k nim jeden z dělníků.

„Objevili jsme tam něco, co byste měli vidět,“ řekl ten muž. „Vypadá to jako nějaká šachta studny a na dně cosi leží. Myslel jsem si, že byste se toho určitě chtěli ujmout sami.“

10. červená

Dnes se stalo největší neštěstí, které jsem kdy zažil a na které asi do konce svého života nezapomenu.

Stejně jako ostatní jsem ještě pod vlivem toho, co se stalo, ale doufám, že když všechno napíšu, pomůže mi to.

Minulé dny uplynuly stejně klidně, jako dny před posledním zápisem do deníku. Podařilo se nám sice už zdolat pořádný kus cesty, ale nemohu odhadnout, kolik stovek mil to je. Ani mapy nepomáhají, protože krajina se vůbec nepodobá té, kterou známe z přítomnosti.

Tam, kde jednou bude poušť, se teď rozprostírá džungle, a místo platin se tyčí k obloze hřebeny hor nebo naopak. A letíme nad obrovskými řekami a jezery, po nichž nebude ve dvacátém století ani památka.

Několikrát jsme se setkali s létajícími dinosaury, hlavně s Rhamphorhynchy nebo i Pterodactyly, jacy se dostali do přítomnosti s DINOLANDEM. Víím ještě, že jeden z nich dokonce zabloudil i do Beatty. Ani nejlepší zabezpečovací zařízení na zemi nemohla zabránit tomu, aby je létající dinosauři překonali. Naštěstí ovšem byli Pterodactylové s rozpětím křídel necelého půl metru neškodní.

Nebezpečnější byli dvakrát větší a podstatně útočnější Rhamphorhynchové. Od nás se však drželi v uctivé vzdálenosti – velikost obou balonů je zřejmě zastrašila.

Kolem dnešního poledne jsme opět dorazili k hřebenu hor. Půda zde byla velmi nestabilní. Jasně patrné byly stopy nedávných sopečných výbuchů a dva z vulkánů byly činné až dosud. Po svazích jedné z hor se valila láva v širokých žhavých pruzích a ničila vše, co jí stálo v cestě.

Keře a stromy vzplály jako obrovité pochodně, spousta zvířat prchala v panice pryč. Nejpůsobivější byla obrovská stáda Iguanodonů, které donutil požár k útěku.

Neměli jsme však příležitost je pozorovat. Obě sopky nám totiž připravily dost problémů, protože vítr se hnal od nich rovnou k nám. Zdálo se, že hora bude aktivní ještě pořádně dlouho. Vyteklou lávu už nebylo vidět, přesto sopka působila hrůzu vzbuzujícím dojmem. Z kráteru šlehalo gigantické plameny, do velké vzdálenosti neustále létaly kusy žhavé horniny, kouř, prach a popel stoupaly do výše snad celé jedné míle. Mohutný oblak dýmu připomínal atomový hřib a i on v sobě skrýval značné nebezpečí.

Vzduch nad kráterem se ohřál, valil se do výše, a vytvářel tak podtlak, který měl na balony zhoubný účinek. Protože tím směrem stejně vanul vítr, byli jsme neustále nesení směrem k sopkám.

V naší gondole vznikl poprask.

„Musíme vystoupit výš!“ zakřičel jsem. „Tomu tlaku můžeme uniknout jedině tehdy, dostaneme-li se výš, než je oblak kouře.“

Ještě víc jsme otevřeli plynové ventily obou hořáků. Plameny se syčením vyšlehly do balonů zespodu otevřených. Horko způsobilo

silnější pohon, a navíc dal Hesekiel ještě vyprázdnit několik pytlů s pískem. Protože jsme neměli možnost obstarat si nové, zpočátku jsme se neodvažovali se jich zbavit.

Vír horkého vzduchu skutečně slábl, čím výš jsme stoupali, ale zato nás čekalo další nebezpečí. Doposud jsme si sotva všímali tmavých bodů kroužících na obloze, protože jsme si dávno zvykli na létající dinosaury. Když jsme ovšem vystoupili výš, považovala nás zvířata zřejmě za vetřelce do svého revíru, a když se k nám přiblížila, zjistili jsme, že jsme se, pokud jde o jejich velikost i výšku, v níž létali, pořádně zmylili.

Nebyli to ani Pterodactylové, ani Rhamphorhynchové, ale docela jiný druh, který nebyl dosud nikde popsán.

Zvířata vypadala tak malá proto, že létala mimořádně vysoko. Kostěným hřebenem na zátylku vzdáleně připomínala Pteranodony, kteří se vyskytovali v hojném množství především na konci doby křídové. Jenže zvířata, s nimiž jsme měli co dělat zde, byla nepoměrně mohutnější. Rozpětí jejich křídel dosahovalo jistě deseti dvanácti metrů a jejich těla měla trojnásobnou délku dospělého člověka. Špičaté protáhlé zobáky ukrývaly ostré řezáky, dlouhé jako dlaň.

Nejhorší ovšem bylo, že létající dinosauri byli zřejmě v důsledku výbuchu sopky mimořádně agresivní a že se na nás začali poslepu vrhat. Nezastrašila je ani velikost balonů, která nám zatím poskytovala celkem spolehlivou ochranu.

„Vezměte si pušky!“ křikl Hesekiel. „Odstřelte ty bestie!“

Zbraně byly připevněny na okraji gondol tak, aby byly pohotově k dispozici. Už jsem skočil k jedné z pušek a namířil jsem jí na nejbližšího létajícího dinosaura, který se k nám povážlivě přiblížil. Jeho mohutný zobák cvakl jen pár metrů ode mne.

Vystřelil jsem rovnou do něj a viděl jsem, jak velkorážní náboj roztrhl krk té bestie. Dinosaurus vyrazil přidušené zaskřehotání, ještě několikrát zamával křídly a pak jako kámen padl k zemi.

Ostatní muži mezitím sestřelili další tři z těch bestií. Měl jsem už možnost přesvědčit se o střelecké neschopnosti většiny poutníků, ale Hesekiel a Wedge se ukázali jako celkem dobří střelci.

Zdálo se, že dinosauri mají spadeno spíše na samotné balony než na nás. Patrně jim šlo o to, aby ty dva domnělé vetřelce vyhnali ze svého revíru, a proto se vrhali na balony, které jim skýtal největší

plochu k útoku.

Podařilo se mi zasáhnout dva další dinosaury. I napravo a nalevo ode mne neustále duněly výstřely. Museli jsme už postřílet dobrý tučet zvířat, jenže stále jich ještě zbýval troj až čtyřnásobný počet.

Kdyby se některé z těch létajících příšer podařilo přiblížit k nám přímo shora, kde bychom je nad balonem nemohli vidět, dopadlo by to s námi špatně. Balony na horký vzduch sice nebyly tak citlivé jako heliové, ze kterých okamžitě unikl plyn i při sebemenší dírice, ale přesto bychom začali klesat, a kdyby horký vzduch začal otvorem nahoře unikat, velice rychle bychom skončili na zemi.

Spolu s osádkou druhého balonu jsme postříleli jistě dvacet pětadvacet dinosaurů, než to ty bestie přestalo bavit a s odporným krákáním zase odlétly.

Poutníci propukli v hlasitý jásot. I mně spadl úlevou kámen ze srdce. Nicol mě prudce objala, ale já ještě pořád nevěřil, že máme vyhráno. Bylo docela dobře možné, že dinosauri se stáhli jen na krátkou chvíli a zase se vrátí.

Dokud jsme se zdržovali v této oblasti, hrozilo nám i dál nebezpečí, i když z jiného směru, než se dalo čekat. Protože jsme byli z velké části vydáni napospas větru, bylo za normálních okolností téměř nemožné balony řídit. A během boje to bylo naprosto vyloučené. Oba balony se tedy nutně musely dostat daleko od sebe.

Jenže vítr nebyl jediným důvodem. Druhý balon již letěl podstatně níž než náš.

„Výš! Musíte se dotáhnout výš!“ křičel Hesekiel přes okraj gondoly a divoce gestikuloval rukama. Jenže já jsem nevěřil, že ho na tak velkou vzdálenost v druhém balonu vůbec slyší.

Lidé tam začali stejně jednat sami od sebe. Systematicky vyprazdňovali všechny pytle s pískem a zapnuli naplno hořáky. Kromě toho začali přes palubu házet i materiál a část vybavení.

Nepomáhalo to. Balon klesal stále níž a vír vulkánu se ho zmocňoval. Původně napnutý obal na jedné straně zcela viditelně splaskl. A i na dálku bylo možné vidět několik metrů dlouhou trhlinu. Balon stále rychleji ztrácel na síle a splaskával.

Protlačil jsem se k Hesekielovi. „Tak něco podnikněte!“ zařval jsem. „Musíme těm lidem nějak pomoci!“

„A jak?“ vyjel na mě. V očích jako by mu planul podivný žár.

„Máš snad nějaký návrh?“

„Máme... máme přece na palubě lano,“ vyklopil jsem to, co mé první napadlo. „Možná bychom mohli balon z té nebezpečné zóny vytáhnout, aby pak mohl bezpečně přistát.“

„Vyloučeno!“ tvrdil Hesekiel. „Jsou už příliš daleko. Nedohoníme je, zmocnil se jich už vír. A i kdyby se nám to podařilo, byli bychom strženi do záhuby také.“

Měl zřejmě pravdu. Obal balonu byl už zpola splasklý a vlastně už ani nedostával žádný přísun horkého vzduchu. Sopka přitahovala balon jako lačný chřtán. Já jsem se s tím ale přece jen nechtěl smířit.

„Ale vždyť ty lidi nemůžete nechat jen tak zahynout!“ zakřičel jsem na Hesekiela hlasem přeskakujícím hrůzou. I když jsem odmítal přijmout pravdu, věděl jsem stejně dobře jako on, že není nic, čím bychom mohli pomoci.

Balon zmizel s neuvěřitelnou rychlostí v oblacích dýmu, které chrлил vulkán.

Ačkoliv to bylo naprosto nemožné, připadalo mi, že slyším smrtelné výkřiky devíti lidí.

Poutníci se začali modlit.

Gordie Lander by se byl hanbou nejraději propadl. Už několik minut se pokoušel s tím nutkáním bojovat, ale nemělo to smysl. Vyučování potrvá už jen deset minut a pak začne víkend. Přesto už to nemohl vydržet.

Kdyby teď nešel na záchod, pustil by to do kalhot, a to by teprve byl trapas. Vždyť už přece není žádné škvrně – za pár týdnů mu bude devět. Takže sebral veškerou odvahu, přihlásil se a počkal, až si ho učitelka Dugganová všimla.

„Já... musím na záchod,“ zamumlal a měl pocit, že přímo cítí, jak se začervenal.“

„Ted’?“ slečna Dugganová se podívala na hodinky. Byla to starší přísná žena s šedými vlasy svázanými v týle do uzlu. Nikdo z žáků ji neměl rád. Většina, včetně Gordieho, z ní dokonce měla trochu strach,

ale protože je učila hudební výchovu, měli s ní vyučování jen dvakrát týdně. To se dalo vydržet. Velice kladla důraz na oslovení „slečno“, protože nikdy nebyla vdaná a Gordie jednou zaslechl, jak pár kluků z vyšších tříd tvrdilo, že možná právě proto je tak přísná a zatrpklá.

„Hodina skončí za jedenáct minut,“ dodala pak stroze slečna Dugganová. „To už snad vydržíš.“

Gordie zavrtěl hlavou.

„Už... už to nejde,“ vymáčkl ze sebe. Měl dojem, že se na něj všichni dívají, a on tak nerad budil pozornost. Všichni ho pokládali za tichého, plachého chlapce. Protože byl trochu tělnatější, nebyl zvlášť dobrý ve sportu a neměl mnoho kamarádů. Raději se totiž hrabal v knížkách nebo komixech, než aby si hrál s ostatními. „Vážně musím.“

Slečna Dugganová si ho přes obroučky brýlí přeměřovala dravčíma očima několik vteřin, které mu ale připadaly nekonečné.

„Tak dobrá, běž, ale hned se vrať,“ řekla nakonec.

Gordie chvatně přikývl, vstal a spěchal ke dveřím. Sotva vyšel ze třídy, rozběhl se.

Na rozdíl od normálních tříd, umístěných ve vyšších patrech Old Central Scholl ve Phoenixu, byla hudebná ve sklepě školy, aby zpěv a hra nástrojů nerušily vyučování v ostatních třídách. Kromě toho byla zde dole ještě dílna. Většina ostatních místností se využívala pouze k uložení učebních pomůcek, jako například nástěnek či velkých map.

Záchody byly docela na konci chodby, jen kousek před černými železnými dveřmi na jejím konci. Tyto dveře rozněcovaly fantazii nesčetných generací školáků, protože byly téměř pořád zavřené.

Právě, když už byl Gordie téměř u záchodů, železné dveře se rázem zevnitř otevřely. Vyšel školník – pan Lennard – s velikou a zřejmě velice těžkou bednou v náručí a zběžně na chlapce kývl.

Gordie zmizel v chlapeckých záchodech a postavil se k jednomu z pisoárů. Teď už ho bolelo břicho, a když si konečně mohl ulevit, znamenalo to pro něj přímo vysvobození.

Když si umyl ruce a zase vyšel z toalet, železné dveře byly pořád ještě pootevřené. Kroky pana Lennarda se ozývaly z druhého konce chodby. Takže školník se zřejmě jen tak rychle nevrátí. Gordie nemohl odolat pokušení otevřít dveře ještě o trochu víc a proklouznout.

Za nimi byl školní sklep – takřka nekonečná změť místností, které spolu navzájem sousedily a které vyplňovaly vlastně celé podzemí

budovy. Mezi žactvem kolovaly pověsti o skřítcích, o lidožroutech a příšerách, které tam prý přebývají, a povídalo se o žácích, kteří tam prý v minulosti zabloudili a už je pak nikdo nenašel.

Krátce poté, co přišel do školy, dozvěděl se i Gordie všechny tyhle historky od starších spolužáků, kteří se bavili tím, že děsili nováčky. Gordie měl tehdy šílený strach, ale ten už mezitím zmizel.

Jako jeden z mála žáků se do sklepa totiž Gordie už jednou dostal. Tehdy musel být po škole a slečna Dugganová mu přikázala, aby po tu dobu pomáhal panu Lennardovi. Měl to být trest, ovšem učitelka zřejmě do dneška netušila, jaké potěšení tím Gordiemu způsobila. Školník totiž potřeboval pomoci vynést nahoru ze sklepa pár věcí.

Při té příležitosti se tedy Gordie se sklepem seznámil. Mnoho místností bylo prázdných, v jiných bylo uskladněno množství všelijakého harampádí. Kromě toho tam byly staré pulty – nové i staré, rezervní okenní a dveřní rámy a spousta dalších věcí. V jedné místnosti si pan Lennard zřídil dílnu, kde opravoval poškozené kusy nábytku. A tady dole byla i kotelná školy.

Ačkoliv tady už Gordie jednou byl, sklep pro něj neztratil nic na své přitažlivosti. Chvíli si vzpomněl na upozornění paní Dugganové, aby se hned vrátil, ale pak nad ním mávl rukou, otevřel dveře ještě víc a vklouzl za ně.

Ve sklepe svítila jen slabá žárovka, která visela ze stropu na holém drátě a zdaleka nestačila ani k osvětlení celé místnosti. Kouty tonuly ve tmě a příšeří tady vytvářelo příšernou atmosféru. Také přilehlé místnosti byly osvětleny velmi skrovně.

Když Gordie kráčet z jedné místnosti do druhé, srdce se mu prudce rozbušilo. Chtěl se tady porozhlédnout jen pár vteřin, jen aby polechtal nervy. Jinak by riskoval, že tady bude přistižen, nebo že slečna Dugganová pojme podezření kvůli tomu, že se tak dlouho nevrací.

Zrovna se chtěl otočit, když tu najednou zaslechl šramot. Připomínalo to tiché chrápání a přicházelo to z jedné z vedlejších místností. Po chvíli to zase ustalo. Gordie se rozvzpomenul na všechny ty hrůzostrašné historky o příšerách, skřítcích a lidožroutech, ale vzápětí se mu podařilo je zase zapudit. Spiderman nebo jiný hrdina jeho oblíbených komiksů by se také nedal vystrašit takovýmihle povídkami, kterými se nahání strach jen malým špuntům.

Gordieho pak napadli potkani. Nikdy ještě potkany ani neslyšel,

ani neviděl, a proto také netušil, jaký zvuk by mohli vydávat.

Každopádně byla však probuzena jeho zvědavost. Ačkoliv se přes všechny pokusy dodat si odvahy pořád ještě bál, zamířil k další místnosti. Když došel až k průchodu, koutkem oka zaregistroval, jak cosi nízkými dvířky zmizelo v neosvětlené vedlejší místnosti.

Gordie pokračoval srdnatě dál. Dospělý člověk by se ve dveřích musel sehnout, ale pro chlapce byly dost vysoké. Na prahu se zarazil. Až na malý obdélník, kudy procházelo dveřmi světlo, byla vedlejší místnost naprosto temná. Páchlo to tam zatuchlinou, vlhkem a dokonce i trochu mršinami. Dokonce i pan Lennard sem chodil velmi zřídka, pokud vůbec.

Gordie marně hmatal na zdi po vypínači, takže se zastavil na prahu a doufal, že si oči přivyknou na tmu. Jenže ta byla zřejmě příliš hustá. Zaregistroval jen velmi nezřetelné obrysy jakýchsi uskladněných předmětů.

Pak zase zaslechl škrábání a tentokrát si byl jist, že přichází z této místnosti. Jenže tady byly i jiné zvuky, které nedokázal zařadit. Znělo to jako tiché kvílení a občas bylo slyšet i křupnutí, jako by někdo opatrně natukával vajíčko.

Kousek před Gordieho nohama poskakovalo cosi po zemi a namířilo si to napříč obdélníkem světla, jenže to si uvědomil příliš pozdě. Velikostí to mohl být potkan, ale pohyby byly jiné než u myši nebo křečků.

Teprve teď si Gordie uvědomil, že má v kapse zápalky. Rodiče mu často zakazovali hrát si s ohněm. Ale zřejmě, jako u všech kluků jeho věku, mělo pro něj právě to, co se mu zakazovalo, neodolatelný půvab. Když včera cestou do školy viděl, jak si jeden pán zapálil cigaretu a pak mu krabička se sirkami vypadla na zem, zvedl ji a nechal si ji. Teď ji tedy rychle vytáhl a jednu sirku zapálil.

Světlo ho v první chvíli oslepilo tak, že nic neviděl. To, co ale spatřil potom, ho natolik vyděsilo, že v první chvíli odmítal uvěřit svým vlastním očím.

Na zemi bylo podivné stvoření. Ještě než si ho Gordie mohl prohlédnout důkladněji, zápalka dohořela tak daleko, že mu málem popálila prsty. Gordie tlumeně zanačoval, zahodil sirku na zem a zapálil novou.

Tentokrát na zemi spatřil množství skořápek vajíček, většinu z

nich už popraskanou, a mezi nimi hemžící se tvory, jaké předtím ještě nikdy neviděl. Někteří z nich byli velice mrňaví a pohybovali se jen velice málo. Zřejmě se vylíhli teprve před chvilkou.

Jiní už byli starší a pohybovali se dost rychle. Na jejich pokožce již byl patrný náznak vznikajících šupin. Tělíčka měli úzká a podlouhlá a zakončená ocásky. Pohybovali se po dvou nohou a měli i dvě krátké ručičky, které téměř připomínaly ručky dětských panenek.

Gordie k nim přistoupil s vytřeštěnýma očima. Ten pohled byl natolik neuvěřitelný, že si málem podruhé popálil prsty. Hned zapálil další sirku. Ve chvíli, kdy vyšlehl plamínek, zaslechl Gordie pronikavý hvízdavý zvuk, za nímž vzápětí následovalo zasyčení. Něco, co bylo stejně veliké jako on, ale mělo příšerné obrysy, na něj skočilo z boku a povalilo ho. Gordie s výkřikem upadl na zem. Krabička zápalu mu vypadla z jedné ruky, stejně jako právě zapálená sirka z druhé.

Byla to zrůda. Takže to, co se povídalo, byla přece jen pravda! To měl vědět. Skutečně tady v podzemí školy jsou příšery a celou dobu tady na něj čekaly.

A teď ho dostaly.

Pološílený strachem kolem sebe Gordie kopal a mával rukama. Několikrát zasáhl drobný předmět a pak mu nohou projela palčivá bolest.

Gordie se po čtyřech plazil dopředu – ke světlu. Nevěděl, jestli se mu to podaří. Všechno kolem něj se začalo točit a pak náhle ztratil vědomí.

11. června

Celý den byla nálada stísněná. Pořád ještě jsme v šoku, jako by nás postihla duševní obrna.

Po druhém balonu nebylo ani stopy, ačkoliv jsme pozorovali okolí sopky snad celou hodinu velice důkladně. Ukázalo se, že ani není možné vyprostit materiál, který posádka vyházela. Spoustu z těch věcí

bychom velmi nutně potřebovali. Jenže to bychom museli přistát poblíž sopky a bylo příliš velké nebezpečí, že by nás pak vír sopky pohltil.

V dostatečné vzdálenosti jsme pak za setmění přistáli a postavili tábor, v němž jsme chtěli přenocovat. Stejně jako ostatní poutníci jsem ani já nemohl zamhouřit oka. A když jsem pak přece jen usnul, trápily mě příšerné noční můry. Probudil jsem se celý zalitý potem a rozhodně ne svěží. Celý den jsem strašně unavený a dnes večer jistě nedokážu psát dlouho. Kromě toho dost fouká vítr a pořád mi převrací při psaní stránky bloku.

Poutníci udělali opodál v úkrytu stromů táborák a teď si chystají jídlo. Jestli do zítřka vítr neustane, nebudeme moci zřejmě vůbec vzlétnout, protože by to bylo příliš nebezpečné. Ani tento fakt nám na náladě nepřidává.

Hesekielovi se sice podařilo interpretovat zřícení druhého balonu jako Boží zkoušku a alespoň momentálně mu poutníci důvěřují ještě více než předtím, ale myslím, že to je jen přechodné. Lidé teď potřebují někoho, k němuž mohou vzhlížet. Silného muže, který za ně bude myslet, který utiší jejich bolest polopravdami a řekne jim, co mají dělat. Pak ale začnou samostatně myslet a uvědomí si, že to byl právě Hesekiel, kdo je do téhle situace dostal, že má na svědomí smrt mnoha svých přívrženců a že je rozhodně nezavedl do zaslíbené země.

Nevím, co se stane, až k tomu dojde, ale mám z toho strach, protože se pak situace nebezpečně vyhroťí.

Zřejmě je si toho vědom i Hesekiel. Přes svou náboženskou zaslepenost je to inteligentní člověk a ví moc dobře, jak zacházet s lidmi. Takže se teď drží zpátky a oznamování všech důležitých povelů nechává na Wedgovi. Wedge dokonce ztělesňoval onoho silného muže ještě více, takže Hesekiel se mohl soustředit na to, aby se opět stal důvěryhodnou osobou. Nemusel se totiž věnovat světským věcem, ale pouze záležitostem ducha.

Možná tenhle jeho plán dokonce vyjde. Wedge není u většiny poutníků příliš oblíbený, někteří se ho spíš bojí. Čím víc se bude exponovat, tím víc se lidé zřejmě opět přimknou k Hesekielovi.

Také Wedgův sílící vliv je něčím, co mi dělá značné starosti. Zatím je vůči Hesekielovi pořád loajální, ale kdoví, zůstane-li to tak pořád. Také představa, že to bude on, kdo převezme velení, kdyby se

Hesekielovi něco stalo, se mi vůbec nezamlouvá. Víím, že Wedge mě moc nesnáší.

S Nicol o tom nemohu mluvit. Mám dokonce dojem, že se ode mne od toho neštěstí druhého balonu trochu odtáhla. Není to namířeno přímo proti mně. Spíš předpokládám, že i jí se začínají zmocňovat stále větší pochybnosti, pokud jde o božské posláni jejího otce. Začíná tušit, že tady nikdy onu zaslíbenou zemi nenajdeme a že byla chyba připojit se k téhle poutnické výpravě. Teď ji trápí pocit viny, že mě nutila následovat jejího otce. A je z toho nešťastná.

Uvidíme...

„I část té šachty byla zaplněna docela ztvrdlým popelem,“ řekl dělník. „Naštěstí jen v horní části. Prorazili jsme ji dlouhými tyčemi a spustili jsme kousek dál člověka se sbíječkou, aby otvor zvětšil.“

Tom Ericson téměř neposlouchal. Lehl si na zem a baterkou posvítil do díry.

„Támhle dole se něco leskne!“ vyrazil ze sebe a sehnul se ještě níž. Vzápětí zaklel. Klobouk z hlavy mu totiž spadl a zmizel v díře.

„Přesně to jsem myslel,“ prohlásil dělník. „Pravděpodobně to bylo taky ukryto pod vrstvou popela. Několik úlomků zřejmě odlouplo skopřepinu kolem té blýskavé věci.“

„Mohli bychom ji vytáhnout?“ zeptala se Gudrun.

„To půjde těžko. Není to magnetické, to už jsme zkoušeli. Museli bychom tam spustit někoho, kdo by to vytáhl, jenže to bychom napřed museli opatrně zvětšit prostor mezi tou věcí a stěnami. Je ještě příliš úzký.“

Také Gudrun se ještě jednou předklonila a nakoukla do hluboké díry.

„Pro mě by to stačilo,“ konstatovala. „Jsem štíhlejší než vaši lidé. Stačilo by jen, kdybyste mě spustili.“

„To je příliš nebezpečné,“ zaprotestoval Tom.

„Jestli je tohle všechno skutečně tak staré, jak se domníváme, pak je vůbec zázrak, že tahle štola zůstala i přes pohyby zemské kůry za-

chována,“ odvětila antropoložka s ironickým podtónem v hlase. V očích se jí zablýsklo elánem. „A bude to taky trvat jen pár minut.“

Tom se ji marně snažil odradit od jejího záměru, zatímco Pierre Leroy a dělníci stojící okolo se diskuse nezúčastnili. Tomovi nakonec nezbylo nic jiného, než se podvolit.

Gudrun se opásala několika lany, která se sbíhala do jednoho silného nylonového, jaké používají horolezci. Kvůli bezpečí a pohodlí si nasadila i přilbu, v níž byla zabudována svítilna. Opatrně sestoupila do šachty.

Stěny byly tak drsné a nepravidelné, že poskytovaly dostatek úchytků pro ruce i nohy. Kdyby Gudrun ztratila oporu, mohla se spolehnout na napjaté lano. Na několika místech byla štola velmi úzká, ale Gudrun se podařilo protáhnout mezi horninou. Jen několik hran musela pro jistotu nejdříve urazit kladívkem, aby se kolem nich dostala dál.

V pořádku pak sestoupila až na dno šachty. Otřásla se při pomýšlení, že šachta byla vybudována uměle a že už může být miliony let stará.

Gudrun si posvítila baterkou v přilbě kolem sebe. Dno bylo poseto kamením a právě uraženými úlomky horniny, mezi nimiž bylo možné pozorovat jiskření. Così odráželo paprsky lampy. Gudrun rychle odhrynula několik úlomků stranou, aby zjistila příčinu onoho nažloutlého třípytu.

Byl to kus jantaru. Jak správně tušili, byl uzavřen ve ztvrdlém popelu. Několik úlomků skořepinu rozbilo, a tím odhalilo jeden okraj onoho předmětu.

Gudrun kladívkem otloukala další kousky zkamenělého popela a doufala, že se jí podaří jantar uvolnit celý. Jenže zjistila, že to je mnohem větší kus, než očekávala, a že byl pevně zakotven v zemi. Holýma rukama ho rozhodně nemohla uvolnit. K tomu bylo potřeba speciální nářadí.

Zaklonila hlavu a podívala se ke kulatému otvoru nahoře.

„Vytáhněte mě!“ zavolala. Její hlas se dutě rozlehl šachtou, takže ji to samotnou vylekalo. Ale nahoře jí rozuměli. Zakrátko už zase stála na zemi.

Během následujících hodin vládla horečnatá aktivita. Úzká místa šachty byla rozšiřována, uvolněné kusy horniny se vytahovaly v ko-

ších nahoru, aby už nebyly v cestě. A pak se mohli pustit do práce muži se speciálními nástroji. Dno šachty bylo rozryto speciálními sbíječkami a řezačkami kamene a jantar byl z velké části uvolněn.

Teprve na povrchu se začalo pracovat opatrně a začalo se s obrušováním vrstvy popela, dokud nebyl jantarový balvan docela uvolněn. Byl veliký asi jako hlava a teď se dalo nejasně rozpoznat, že v něm bylo něco uzavřeno.

„To vypadá skoro jako konzerva,“ řekl žertem Pierre a sklidil za to temný pohled ostatních. Tom však musel uznat, že ten nález skutečně navozuje takovou asociaci. V jantaru bylo vidět ještě další stíny, jeden z nich velikosti pěsti, ale největší objekt byl neobyčejnou zkamenělinou. Zdálo se dokonce, že onen předmět nažloutle světélkuje, ale to mohla být iluze vyvolaná silnou vrstvou jantaru.

„No a co teď?“ zeptala se Gudrun. „Vlastně bychom měli tu věc, tak jak je, odnést do laboratoře. Ale než ji ti prozkoumají...“

„Takže, jinými slovy, jsi stejně zvědavá jako já,“ konstatoval Tom.

„Jantar není zrovna velká vzácnost, takže nebude mít ani příliš velkou cenu,“ prohlásil Pierre Leroy. „Používá se maximálně jako ozdoba, takže ho není velká škoda. V tomhle případě asi záleží jen na obsahu. Kdybychom odsekli kousek toho balvanu poblíž té zajímavé věcičky uvnitř, zjistili bychom, co to je!“

„V laboratoři ho stejně rozbijí na malé kousky, takže nám nikdo nebude nic vyčítat,“ dodala Gudrun.

Všichni tři se usmáli.

„Takže jsme se shodli,“ shrnul Tom a odpovědí mu bylo trojí zakývání hlavami.

Opatrně přistoupil s kotoučovou pilou ke hraně balvanu. Zařízl poblíž předmětu uvězněného uvnitř a přitom pečlivě dbal na to, aby ho neuvolnil úplně, ale aby na prst silná vrstva jantaru zůstala neporušená.

Když pak odříznutý kousek odlomil, všichni naprosto jasně poznali, co bylo v onom prehistorickém nálezu ukryto.

Byla to červeno bílá plechovka coca-coly.

Poručík Haldeman pomalu, ale jistě začal nenávidět děti. Nebylo divu. Vždyť teprve před pár dny zalarmoval celý policejní aparát jeden špunt, kterému se prostě nechtělo do školy.

Ted' zase něco podobného. Jenže případ byl čímsi jiný. Gordie Lander nezmizel prostě jen tak někde, nýbrž přímo z vyučovací hodiny...

Oddělení vražd vlastně ani nemělo v náplni práce zabývat se zmizelými dětmi. Haldeman sám ale žádal, aby veškeré záležitosti týkající se pohřešovaných osob skončily na jeho stole. Jestliže ve Phoenixu řadí dinosaur, nemusí to nutně znamenat, že jeho oběti budou nalezeny okamžitě – jako tomu bylo v případě onoho stěhováka.

Proto se rozhodl věnovat zvláštní pozornost hlášením o pohřešovaných.

Když mu volala Gordieho matka, že syn se ani za čtyři hodiny po skončení vyučování nevrátil domů, vyzval ji na základě dřívějších zkušeností, aby se poptala u všech kamarádů a známých, zda není u nich. Udělala to sice už jednou, ale ani podruhé neměla úspěch. Kromě toho řekla, že Gordie neměl mnoho kamarádů a že neměl nikdy ve zvyku se někde toulat. Většinou se zdržoval doma a ležel v knížkách.

Haldeman slíbil, že se věci ujme. Zvlášť ho zarazily okolnosti o Gordieho zmizení. Jeden ze spolužáků řekl, že Gordie Lander těsně před koncem poslední hodiny odešel na záchod a do konce vyučování se nevrátil. Jeho věci ležely ještě na místě. Haldeman si obstaral telefonní číslo oné učitelky, jenže ji nezastihl. Slečna Dugganová nechala pouze na telefonním záznamníku vzkaz, že odjela na víkend ke známé.

Ani rozhovor se školníkem nepřinesl nic nového.

Znal Gordieho Landera jen zběžně a potvrdil, že hoča zahlédl, jak šel na záchod, potom už ovšem ne. Haldeman požádal rodiče o fotografii chlapce a rozběhl pátrání. Více nemohl momentálně podniknout.

Ani příštího dne se Gordie neobjevil. Postupně si začal dělat starosti i poručík Haldeman. Nebyl totiž tak docela přesvědčen, že by

nebezpečí hrozící ze strany dinosaura bylo definitivně zažehnáno.

Vyptával se teď už značně zoufalých rodičů záměrně na nějaké rodinné nebo jiné problémy které by hocha mohly dovést k tomu, že by se rozhodl nevrátit domů, jenže nic takového policista nezjistil.

Navštívil pak všechny Gordieho spolužáky a vyptával se jich. Jenže nikdo už hocha po vyučování neviděl a ani nevěděl nic, co by mohlo pomoci. Když se Gordie Lander neobjevil ani v neděli, spojil se Haldeman s ředitelem Old Central School a požádal ho, zda by mohl pátrat po stopách ve škole. Sám si od toho příliš nesliboval.

Jenže mu připadalo, že to stojí za pokus. A především to bylo jediné, co mohl momentálně dělat.

11. června – později

Tak jsem se dostal do pěkného průseru. Jedině takhle se to dá nazvat.

To, že jsem poslední zápis skončil tak náhle, má důvod, protože mě vylekal výkřik. Už jsem psal, že toho večera bylo dost větrno.

Když jsem vyskočil a rozhlédl se kolem sebe, zjistil jsem, že jedno z ukotvení balonu se uvolnilo. Balon sice držel ještě na jednom laně, ale vystoupil už do výšky a poryvy větru jím zmítaly sem a tam a nevypadalo to, že by tohle lano vydrželo dlouho. Mohlo trvat jen pár vteřin, než se roztrhne a než ho vítr odnese pryč.

Neuvažoval jsem dál a rozběhl jsem se rovnou k balonu. Většina poutníků již spala nebo si šla alespoň lehnout. Od nich jsem žádnou pomoc očekávat nemohl.

Také jsem nevěděl, co mám dělat. Jednal jsem vyloženě instinktivně, hnán pouze myšlenkou, že prostě musím nějak zasáhnout. Balon už byl vysoko nade mnou, takže jsem nataženýma rukama dosáhl maximálně tak na dno koše – jenže to mi nebylo nic platné.

Chmatl jsem po laně spojujícím balon s ukotvením a začal jsem po něm šplhat nahoru. Zatížil jsem ho tím, a když bych se pak ocitl v

gondole, mohl bych spustit dolů další lano, které by ostatní mohli upevnit na zemi, takže balon by byl zase zajištěn dvojítě.

Jenže k tomu nedošlo.

Ještě během toho, co jsem se šplhal po laně, které bylo napjaté tak, že se pode mnou ani nepřehnulo, ucítil jsem prudké trhnutí. Kousek pode mnou prasklo několik vláken lana. Vzápětí další, nesrovnatelně prudší škubnutí, když povolila ostatní vlákna.

Lano prolétlo vzduchem jako prasklá kytarová struna, takže ani teď nemohu pochopit, jak jsem se na něm dokázal udržet i dál.

Příliš pozdě jsem si uvědomil, do jaké situace jsem se dostal. Kdybych spadl, bylo by se to zřejmě obešlo bez větších následků, i když by pak balon neřízen uletěl s veškerou naší výbavou kamsi pryč. Takhle však byla moje situace nanejvýš ožehavá.

Když povolilo první napětí, zbytek lana se splihle svěsil z gondoly dolů. Balon ovšem vystřelil jako katapult, udělal ve vzduchu doslova skok a pak ho strhl další poryv větru.

K mým uším pronikaly výkřiky. Když jsem se podíval dolů, byla už zem vzdálená dobrých sedm osm metrů a balon stoupal každou vteřinou výš.

Skok z takovéto výšky bych jistě nepřečkal ve zdraví.

Vichr se mnou cloumal, pronikal mi pod bundu a chmatal po mně svými neviditelnými prackami. Zatím jsem se držel velice pevně, jenže dlouho už to nemohlo trvat. Musel jsem se dostat do gondoly.

S námahou jsem se vyšplhal po komíhající se laně nahoru, až se mi konečně podařilo zachytit se o okraj gondoly a z posledních sil se přitáhnout přes něj. Celý vyčerpaný jsem se na druhé straně svalil na dno koše a lapal jsem po dechu a čekal jsem, až se uklidní prudké bušení srdce a palčivá bolest ve svalech.

Když jsem pak zase vstal, tábor poutníků už zmizel z dohledu. Zato na mě čekala další hrůza.

Balon se stal bezmocnou hračkou vichřice a ta ho hnala přímo na strmou skalní stěnu. Vyhnout jsem se jí nemohl, protože nebylo možné balon řídit. Bylo možno s ním nanejvýš stoupat nahoru nebo klesat níž.

Hořáky byly nastaveny na malý plamen, který stačil právě tak zabránit tomu, aby plášť balonu splaskl. V horečnatém spěchu jsem hořák otočil na nejvyšší výkon a pak jsem začal vysypávat pytle s pís-

kem. Připadalo mi, že balon stoupá nahoru jen velice líně, zatímco skalní stěna se přibližovala neuvěřitelně rychlým tempem.

Vysypával jsem pytle s pískem ještě rychleji. Balon stále stoupal, o což se postaraly i hořáky, ohřívající teď vzduch mnohem víc.

Ještě několik vteřin jsem viděl skalní stěnu, jak se valí rovnou na mne. Balon kolem ní prolétl tak těsně, že mi připadalo, že cítím mírný otřes gondoly, když její dno zadrhlo o horninu. Ale dokázal jsem to!

Na krátký okamžik se zdálo, že se jedna z kotev, jež se předtím vyvlékla ze země a pořád ještě visela pod gondolou, zachytí o skalní výběžek, jenže tahle naděje se nesplnila. Vlekla se po skále a klouzala po ní bez jediného zadrhnutí.

Unikl jsem sice smrti na skalní štěně, ale bylo mi naprosto jasné, že je to jen dočasná záchrana. Sám jsem v tomhle cizím prostředí ztracen. Nesmím připustit, aby mě vítr zahnal příliš daleko od Nicol, Hesekiela a ostatních.

V pomalu se snášejícím soumraku bylo vidět, jak svahy na této straně hory přecházejí do hustě zalesněné roviny, do obrovského údolí. Musel jsem dostat balon dolů a pokusit se někde s ním přistát. Stáhl jsem proto zase hořáky na minimum.

Horský masiv našťastí zbavil vichr jeho prudkosti, takže už teď nebyla vichřice tak silná. Přesto to pak ještě trvalo přes půl hodiny, než balon klesl tak, že jsem se v něm vznášel kousek nad vrcholky stromů. Jenže jak přistát a jak ho zajistit na zemi?

Netrvalo dlouho a kotva visící pod gondolou se zasekla ve větvích jednoho ze stromů, ovšem již při dalším, poněkud prudším poryvu, se balon opět vysmekl. Větvě nebyly dost silné, aby ho udržely.

Něco mě napadlo. Po okraji gondoly byly rovnoměrné rozloženy bedny s nejrůznějšími předměty. Začal jsem v nich hrabat, až jsem konečně našel, co jsem hledal. Dva krumpáče, jejichž háky vypadaly se špičatými konci jako zmenšeniny kotvy. Především byly mnohem snadnější na manipulaci, protože normální kotva měla značnou váhu a já sám bych s ní sotva hnul. Rychle jsem kolem nich omotal lano a druhý konec jsem připevnil ke gondole.

Vzápětí se kotva opět zahákla ve větvoví jednoho z jehličnanů. Dříve než se zase stačila vysmeknout, hodil jsem krumpáče vši silou směrem k vedlejšímu stromu. Lano se jednou omotalo kolem masivního kmene, pak se krumpáč dostal pod jedno z rozvětvení a poskytl

balonu další kotvení. S druhým jsem to udělal stejně. Tentokrát jsem potřeboval několik pokusů k tomu, než jsem pomocnou kotvu správně upevnil. Ale námaha se vyplatila. Ani poté, co se balonu zmocnilo několik mohutných poryvu větru, se nevysmekl. S úlevou jsem si vydechl.

Gondola teď visela ve výšce korun stromů. Obrovský balon musel být vidět zdaleka, ale neměl jsem tušení, o kolik mil dál mě vítr odvál. Navíc se totiž docela setmělo a já teď tohle píšu při světle baterky.

Obloha se ukryla za těžkými mraky, které po ní žene prudký víchř, a jen tu a tam příležitostně vykukne měsíc.

Nezbývá mi než doufat, že Hesekiel a jeho průvodci mne najdou brzy. Této noci se sotva odváží jít mě hledat. Bylo by to příliš nebezpečné, jít v noci džunglí a pustit se do šplhání přes horský hřeben, který nás od sebe dělí.

Budu muset počkat přinejmenším do zítřka. Nemohu dělat vůbec nic, kromě nečinného posedávání, čekání a doufání.

Poutníci mě prostě musí najít, protože jinak jsou ztraceni jednak oni a jednak i já. Kromě spacích pytlů s sebou nemají vůbec žádnou výzbroj a ani potraviny. Já naopak zase mám všechny potraviny a zbytek výstroje, ale není mi to nic platné, protože jsem sám a takto v nepřátelském prostředí dlouho nepřežiju.

Na zemi nebudu mít proti spoustě dinosaurů sebemenší šanci a ani vzduch neskýtá příliš velké bezpečí. Stačilo si vzpomenout na předvčerejší útok těch bestií. Sám bych létající dinosaury rozhodně odrazil nedokázal. Vždyť i společnými silami se nám to podařilo jen s maximálním vypětím.

Ne, pokud se nenajdeme, znamená to pro nás všechny konec. A pak je tu samozřejmě Nicol. Kvůli ní jsem se vlastně do tohoto šíleného podniku pustil. Jaký smysl by měl život, kdybych ho musel vést v absolutní samotě, nejen bez ní, ale vůbec bez naděje, že kdy potkám jiného člověka?

Nikdy jsem nebyl příliš nábožensky založený, ale teď bych nejraději vyřkl nějakou modlitbu a slepě jako poutníci se utekl k víře v Boha, který nade mnou bdí.

Jenže právě náboženská horlivost ostatních mě dostala do téhle situace a po špatných zkušenostech minulých dní a týdnů jsem skutečně začal ztrácet víru.

Prohledáváním budovy školy se poručíku Haldemanovi sice poněkud ulevilo, pokud šlo o pohřešovaného chlapce, jenže v jiném směru zase potvrdilo a dokonce předčilo jeho obavy.

Nejprve sešel se školníkem Williamem Lennardem do sklepního podlaží, kde měl Gordie Lander naposledy vyučování. Zkontrolovali jak hudebnu, v níž byly na pultě ještě chlapcovy věci, tak záchod.

„Co je za těmi druhými dveřmi?“ zeptal se Haldeman.

„Vyučovací pomůcky. Klíče odtamtud mají učitelé, ale ty věci se skoro nepoužívají. Ty dveře už nebyly otevřené snad celý týden.“

„A támhle vzadu?“ Haldeman ukázal na železné dveře na konci chodby.

„To je školní sklep,“ vysvětlil Lennard. Byl to hubený, starší muž s prošedivělými vlasy. „Topení, rozvody a takové věci. Většina se už nepoužívá, je tam jen harampádí. Ale ty dveře jsou pořád zavřené a do sklepa se žádný z žáků nedostane.“

„Neříkal jste, že jste potkal Gordieho, právě když jste vynášel nějaké věci nahoru? Takže to byly dveře v té chvíli zrovna otevřené.“

„Ale já se za pár minut zase vrátil. Ještě jsem něco přinesl, zhasnul jsem světlo a zamkl jsem. Kdyby tam ten kluk byl, ozval by se přece. Žáci mají totiž z toho sklepa strach. Potmě by tam dobrovolně jistě nikdo z nich nezůstal.“ Zavrtěl hlavou. „A to už vůbec nemluvím o tom, že by to bylo dost hloupé těsně před víkendem.“

„Děcka,“ zamumlal Haldeman a pokrčil rameny. „Kdo ví, co se jim honí hlavou? Mohlo to být něco jako zkouška odvahy, nebo něco podobného. Ale máte pravdu. Přes týden by se tam jistě nedal nikdo zavřít. Jak mi vyličili Gordieho, byl celkem rozumný. Přesto bych se na ten sklep rád podíval.“

„Tak to musím zajít pro klíč. Visí nahoře v mé kukani.“

„Podíváme se nejprve na zbytek budovy,“ navrhl Haldeman. „Pokud nic neobjevíme, vrátíme se později ještě do sklepa.“

Otočili se, ale než došli ke schodišti, zaslechli slabé ťukání. Haldeman se zarazil a naslouchal. Ťukání se ozvalo znovu. Tentokrát se

dalo naprosto jasně poznat, že přichází od železných dveří.

„Rychle, přineste ten klíč!“ křikl Haldeman a spěchal zpátky ke dveřím. „Jsi to ty, Gordie? Jsi tam?“

Připadalo mu, že slyší chraptivý hlásek, ale byl příliš tichý, než aby mu bylo rozumět. Netrpělivě čekal, až se Lennard vrátí s klíčem a otevře dveře. Šlo to jen s vynaložením značné síly. A když už byly dost pootevřené, aby se jimi mohl poručík protáhnout, zjistil, čím to bylo způsobeno.

Ve sklepe svítilo světlo a bezprostředně přede dveřmi, takže je blokovalo, leželo chlapecké tělíčko. Byl to Gordie Lander, ale byl na něj strašný pohled. Byl nejen ušpiněný, ale i raněný. Košili měl roztrženou a chybějící kus látky měl přiložen na ráně na pravé ruce. Gordie si zřejmě sám dal tenhle provizorní obvaz.

Látka byla nasáklá krví, která ale už mezitím zaschla.

Chlapec sice žil, ale zdálo se, že své okolí takřka nevnímá. Dýchal velmi povrchně a nepravidelně. Tvář měl zalitou potem. Oči se mu horečnatě leskly, a když mu Haldeman přiložil na čelo dlaň, chlapcova pokožka přímo pálila.

„Bože můj!“ zamumlal Lennard.

„Zavolejte sanitku,“ nařídil Haldeman. „Ten chlapec musí okamžitě do nemocnice.“

Opatrně odstranil ušpiněný a krví nasáklý hadřík a zbledl, když spatřil, co se objevilo pod ním. Rána se zanítila a zbarvila se temně. Nebylo divu, že chlapec měl horečku.

Divné spíš bylo, že vůbec ještě žil.

12. června, ráno

Poté, co jsem dokončil poslední zápis, jsem bděl asi ještě půl hodiny. Provizorní kotvy držely velice pevně, a tak jsem si řekl, že alespoň nehrozí nebezpečí, že se balon vysmekne a požene se zase dál. Kromě toho začal víchř v těch chvílích také polevovat.

Je to zřejmě typicky lidská vlastnost, že v kritických situacích se začnou vybavovat ty nejhorší důsledky, byť by byl člověk – jako já – od přírody sebevětším optimistou. A tak jsem si v duchu nepředstavoval ani tak, co bude, až se setkám s ostatními, ale podvědomě – dokonce proti své vlastní vůli – se mi hlavou honily myšlenky, v nichž to bylo přesně naopak, v nichž jsem zůstal sám a padl jsem za oběť všem možným nebezpečím tohoto světa.

Přes tyto pochmurné myšlenky a zoufalství, které z nich pramenilo, se pak přihlásilo tělo o své a já upadl do neklidného spánku plného nočních můr.

Když jsem se konečně probudil, byla mi hrozná zima. Zabalil jsem se sice do přikrývky, ale ta byla tenká a kromě toho jsem ji ze sebe ve spánku stáhl. Když jsem se pohledem na hodinky přesvědčil, že je teprve něco ke čtvrté hodině, zase jsem se do deky zachumlal.

Teprve pak jsem pochopil, že mě neprobudil chlad. K uším mi pronikaly tiché zvuky – vrzání větví, ale i něco jiného, co mi připadalo jako tiché praskání kůry. Vítr to způsobit nemohl, protože se mezitím takřka utišil.

Vylekaně jsem se zvedl a nahlédl jsem přes okraj gondoly. Hradba mračen se zatím rozplynula, takže přes ni prosvítal měsíc, a i když vypadal, jako by byl zahalen do několika vrstev závoje jemného tylu, přece jen dával trochu světla. Stromy kolem mne se houpaly a šuměly, ale já nemohl zjistit příčinu toho zvuku.

Když jsem pak rozsvítil baterku a posvítíl jsem kolem sebe, pohyby na chvíli zesílily a teď už jsem také spatřil, čím byly způsobeny. Byla to velmi podivná zvířata, dlouhá asi jeden metr, se štíhlými těly a téměř stejně dlouhými předními a zadními končetinami. Zatímco nohy byly zakončeny třemi prsty, ruce měly stejně jako u lidí pět prstů, ovšem ozbrojených ostrými drápy, které zvířatům spolu s hbitým ocasem zřejmě umožňovaly i šplhání po stromech.

Velmi vzdáleně připomínali menší Hypislophodony, o nichž se zprvu také usuzovalo, že dokážou šplhat, až – pokud si správně vzpomínám – P.M. Galton roku 1974 podrobným výzkumem kostry dokázal, že prsty neumožňují dostatečnou sílu potřebnou ke šplhání. Tahle zvířata ovšem šplhat uměla, a pohybovala se navíc úžasně rychle a obratně. Hlavy ani tlamy nebyly příliš veliké, ale měly značně ostré špičáky, s nimiž jsem se rozhodně netoužil seznámit blíž.

Silný kužel světla baterky zvířata vylekal, takže se stáhla a já jsem nemohl zjistit, kolik jich přesně je. K mému neštěstí ovšem zvířátka překonala strach velice rychle. Jakmile jsem začal přejíždět kuželem světla sem a tam, postupně vylézala ze svých úkrytů.

Balonem otřásl mírný náraz. S baterkou v jedné ruce a puškou v druhé jsem se otočil. Jeden z dinosaurů dorazil až ke gondole a s mrštností opice přešplhal přes okraj dovnitř. Seskočil zřejmě z blízké větve. Vystřelil jsem od boku a ačkoliv mi rána téměř vyrazila pušku z ruky, zasáhl jsem zvíře ještě dříve, než se do gondoly vsoukalo celé.

Nestačilo ani vydat hlásku. Jen praskání větví doprovázelo jeho pád dolů.

Hlasitá rána ostatní zvířata vyděsila, takže ucouvla, ale stejně jako u světla, netrval ani účinek výstřelu příliš dlouho. Měl jsem ovšem dost času vyměnit neskladnou pušku za pohotovější revolver a tu už do gondoly skočil další dinosaur. Zastřelil jsem ho a současně jsem koutkem oka zaregistroval pohyb šikmo za zády. Když jsem se otočil, všiml jsem si dalšího zvířete.

Tentokrát jsem nebyl dost rychlý. O zlomek vteřiny dříve, než jsem vystřelil, seskočil ještě dovnitř gondoly, takže kulka ho minula. Ke druhé ráně jsem se už nedostal. Dinosaur se na mě bleskurychle vrhl. Sahal mi sotva po kolena, což ovšem zdaleka neznamenal, že by nebyl nebezpečný. Nohou mi projela prudká bolest, když mi do stehna zakousl svoje kysíky. Vykřikl jsem a pár vteřin jsem byl jako ochromený. Bolest mi vehnala slzy do očí, takže jsem takřka nic neviděl. Kapesní svítilnu jsem sice držel, ale revolver mi vypadl. V té chvíli by mi stejně nebyl k ničemu. Výstřel velkorážní zbraně na tak malou vzdálenost by byl příliš nebezpečný. A navíc – protože jsem neviděl mohl bych se sám postřelit do nohy.

K obraně jsem tedy použil mohutnou baterku. Prudce jsem jí dvakrát praštil malého dinosaura do lebky. Teprve napodruhé otevřel tlamu a pustil mou nohu. Třetí rána, zasazená celou silou, zvíře omráčila.

Chvatně jsem ho shodil dolů, zvedl jsem revolver a ohlédl jsem se. Ale alespoň pro tuto chvíli nebylo čeho se bát. Do gondoly se zatím nevyšplhala žádná další zvířata. Dlouho na sebe ovšem jistě čekat nenechají a já je nebudu moci zabít všechna zvláště když zaútočí současně.

Bylo potřeba zvětšit odstup gondoly od stromů. Pozvolna jsem

uvolňoval kotevní lano, takže balon vystoupal o několik stop výše. Ted' by měla být vzdálenost dostatečná. Mohl jsem jen doufat, že ty bestie nedokážou jako opice šplhat i po laně.

Několik z nich se o to skutečně pokusilo, ale bez úspěchu. Neměli k tomu patrně dostatečně uzpůsobené prsty. Poté, co jeden z dinosaurů zaplatil pokus o šplhání po laně dokonce pádem do hloubky, ostatní nakonec ve snažení ustali. Nestáhli se ale zpět, nýbrž vesele dováděli ve stromech kolem mne.

Jaké nebezpečí mi hrozilo při těch jejich pokusech dostat se ke mně, to jsem si uvědomil teprve později. Docela dobře se totiž mohlo stát, že by svými ostrými drápy mohli lana rozdrásat a balon by se opět vznesl.

Protože tato možnost tu pořád byla, neodvažoval jsem se navzdory úžasné únavě usnout. Bolest mi pomáhala bdít. Rána sice velmi krvácela, ale zdá se, že není tak vážná, ačkoliv strašně bolí. Vydesin-fikoval jsem ji a obvázal.

Pokračuje bezmocné čekání v prostředí, v němž chvilka nepozornosti může stát život.

Hlavní komisař Gordon od kriminální policie ve Phoenixu, ve státě Arizona, se nejen jmenoval, ale i vypadal stejně jako policejní šéf, kterého ve starém seriálu o Batmanovi hrál Neil Hamilton. Zlé jazyky dokonce tvrdily – ovšem jen za Gordonovými zády – že i jeho inteligenční kvocient je přibližně na stejné úrovni, což odpovídalo hodnotě těsně nad úroveň pokojové teploty.

Když ovšem poručík Haldeman toho dne seděl v kanceláři svého představeného, měl dojem, že i tato hodnota je značným lichocením. Pro něj byl Gordon idiot, který musel dávat pozor, aby mu hloupost nelezla ven i ušima.

Trvalo dva dny, než se Haldemanovi konečně podařilo mluvit s Gordiem Landerem. Chlapcův stav byl dokonce ještě vážnější, než se zpočátku předpokládalo. Rána se ošklivě zanítila a otrava krve dostoupila do kritického stadia. Lékaři mu s obrovským úsilím dokázali

zachránit ruku, ale už s ní zřejmě nikdy nebude moci hýbat.

Chlapcova horečka sice již povolila, ale spousta prášků ho dost sebrala a neustále blábolil nesmysly. Mluvil o jakési příšeře, která na něj čekala ve sklepe školy a dopadla ho.

Z toho, co jinak vykládal dosti zmateně a nesmyslně, si Haldeman sestavil obraz událostí, který zřejmě odpovídal skutečnosti. Domníval se tedy, že Gordie Lander se vplížil do sklepa, kde v malé místnosti objevil spoustu vajec a malých zvířat. Vzápětí ho jedna z těch bestií napadla a poranila. Ztratil vědomí, a když se probal, školník už mezitím zase sklep zamkl. Gordie byl uvězněn, ale malá domnělá příšera ho už podruhé našťestí nenapadla. Chlapec opět rozsvítil světlo a čekal, až ho najdou.

Tohle líčení, i když útržkovité a současně prokládané horečnatým blouzněním, Haldemana varovalo. Bylo pro něj dostatečným důvodem k ještě důkladnějšímu prohledání sklepa. Poprvé se tam poté, co dovezli Gordieho, rozhlédl jen zběžně.

Tentokrát tedy objevil onu malou vedlejší místnůstku, o níž hovořil chlapec, a jeho nejhorší obavy se potvrdily. Nenarazil sice na žádnou příšeru, zato ale objevil spousty popraskaných skořápek vajec a otevřený vstup do kanalizace.

Rozbor skořápek v laboratoři prokázal, že jde bezpochyby o dinosaury, i když se nedalo určit, o který druh.

Rozhodující věc byla ovšem Haldemanovi jasná. Zvíře, které do Phoenixu přijelo ve stěhovacím voze Doefieldových, bylo březí. Kanalizací se dostalo do sklepa Old Central School a nakladlo a vysedělo tam vejce. To ovšem znamenalo, že po městě se už nepotuluje jediný dinosaurus, ale možná desítky příšer. Třeba někde v kanalizaci, kde se možná začnou pářit a rozmnožovat.

To ovšem znamenalo nepředstavitelné nebezpečí pro obyvatelstvo, jemuž se dalo zamezit jen okamžitým a rozhodným zákrokem.

Haldeman se pokoušel to svému nadřízenému vysvětlit. Ale přestože na rozdíl od dřívějška mohl kromě dohadů tentokrát předložit i konkrétní laboratorní rozbor, zase nepochodil.

Gordonova jediná reakce spočívala v tom, že všechno zlehčil a obvinil ho z panikaření, které by mohlo mít dalekosáhlé negativní důsledky. Těmito negativními důsledky byly naprosto jednoznačně míněny blížící se volby starosty, před nimiž se mělo zabránit všemu,

co by mohlo občany zneklidnit.

Haldeman byl v pokušení ho uškrtit. Věděl, že Gordon a primátor města jsou dobrými přáteli, ale nečekal, že ono přátelství půjde tak daleko, že komisař byl ochoten vystavit nebezpečí lidí žijící ve městě jen proto, aby zabránil vzniku neklidu, který by mohl ovlivnit volby.

„Lituji, pane, ale s tímto rozhodnutím se jen tak nespokojím,“ odvětil poté, co Gordon domluvil. Záměrně hovořil stroze a neosobním tónem, aby na sobě nedal příliš znát bezmezný vztek, kterým vřelo jeho nitro.

„Ale spokojíte,“ tvrdil Gordon. Devětapadesátiletý komisař s úzkou tváří a prošedivělými vlasy ostříhanými na ježka se nahnul dopředu a upřeně se na něj zahleděl. „Protože jde o služební příkaz. Nařizuji vám absolutní mlčenlivost o všem, co souvisí s těmihle údajnými dinosaury. Pokud byste tento příkaz porušil, postarám se osobně o to, abyste měl na krku disciplinární řízení. Pak budete moci někde na odlehlé křižovatce řešit dopravní přestupky. Rozumíme si?“

„Ano, pane,“ ucedil Haldeman a zaskřípal zuby. Rozhodl se, že vynese poslední trumf. „A co školník a Gordieho rodiče? Nemyslím si, že by mlčeli. I když byste si to velice přál, tuhle záležitost se vám zřejmě nepodaří ututlat.“

„To nechte na mně,“ řekl Gordon a opět se opřel ve svém barokním křesle. „Školníka zaměstnává město. A pokud mu záleží na tom, aby si tohle místo udržel, bude mlčet. A rodičům by přece nemělo být těžké dát na srozuměnou, že by neměli tolik věřit fantazírování osmičletého dítěte. Veřejně by se zesměšnil, kdyby s těmihle povídkami vyšli ven.“

Komisař se spokojeně zasmál.

„Při vašem talentu, smést všechno nepohodlné ze stolu, byste se měl stát politikem,“ zamumlal Haldeman roztrpčeně. „Zamyslel jste se třeba jen jedinkrát nad lidmi, kteří by mohli být zraněni nebo dokonce zabiti? Nad lidmi, kteří důvěřují nám, policistům a domnívají se, že děláme všechno, co je v našich silách, abychom je ochránili?“

„Nechte si ten svůj cynismus,“ vyštěkl zotra Gordon. „Už před týdnem jste tady maloval hrůzné vize krvelačné šelmy, která se potlouká po našem městě a vraždí. Dobrá, ta věc s tím stěhovákem nebyla dvakrát hezká, ale od té doby se přece nestalo nic. Kromě toho, že jakéhosi rošťáka něco pokousalo. Nepřišel o život.“

„Protože ten dinosaurus seděl na vejcích.“ Haldeman začal nenápadně pěstí. Tváří v tvář takovému ignorantství se jen stěží ovládal. „Jenže teď vznikla docela nová situace. Zakrátko dorostou i vylíhlá mláďata v nebezpečné šelmy, a už jsme přece zažili, že dospělé exempláře jsou schopny zabít člověka.“

„K tomu nedojde,“ řekl komisař povýšeně. „Neřekl jsem, že složíme nečinně ruce do klína. Jenže to už od této chvíle není váš problém. Odvolávám vás z tohoto případu, poručíku. A výslovně vás varuji, abyste se do té věci znovu míchal. Doufám, že jste ve svém vlastním zájmu všechno jasně pochopil.“

„Ano, pane,“ vysoukal ze sebe Haldeman.

„Tím je tedy zřejmě všechno vysvětleno. Jak jsem zjistil z vašich spisů, máte nárok na pár týdnů dovolené. Zdá se mi, že tohle je právě vhodný okamžik, abyste ji nastoupil. Je to samozřejmě pouze přátelské doporučení. Přesto byste ho měl pečlivě zvážit.“

Haldeman bez dalšího komentáře vstal a odešel z kanceláře. Sotva za sebou zavřel dveře, bouchl v nespoutaném vzteku do zdi na chodbě tak prudce, až si strhl kůži na kloubech prstů. Ale bolest téměř necítil.

„Ani mě nenapadne, nechat se takhle odbýt,“ zašeptal sotva slyšitelně.

„Takže vy odmítáte?“ Wedgův hlas zněl příkře a současně pobaveně, zatímco pohledem přejížděl po pěti poutnících, kteří se mu odvážíli postavit na odpor.

„Pak máte určitě lepší nápady, co bychom měli podniknout?“

„Alespoň si teď odpočinout,“ žádala Mary Hersheyová. „Už nemůžeme dál.“

Vyrazili už za svítání a od té doby Wedge lidi nemilosrdně hnál, aby našli balon co nejdříve. Věděli sice dost přesně, kterým směrem ho vítr odehnal, ale to ještě neznamenalo, že cesta byla jednoduchá.

Zvlášť obtížné bylo překonat skalní masív. Potřebovali dobrou hodinu k tomu, aby se vůbec dostali na úpatí té hory, a teď se mořili už téměř tři hodiny výstupem po kamenitých svazích a neschůdných

soutěskách.

„Na to nemáme čas,“ tvrdil Wedge. „Dokud nevíme, co je s Nickem a balonem, je každá minuta drahá. Sami víte, jak důležité pro nás jsou ty věci v balonu. Máme tam všechny potraviny a materiál. Ale jestli je vám to jedno, můžete si tady v klidu odpočinout a pak přijít za námi,“ dodal sarkasticky.

Nicol chápala prosbu těch pěti poutníků. I ji bolely nohy a ostatním se zřejmě vedlo stejně, i když se ještě neodvažovali otevřeně odporovat Wedgovi. Projevovaly se ovšem již náznaky rozpadu jejich společenství.

Přitom v podstatě nešlo ani tak o odpočinek – nebo alespoň nejen o něj. Byl to protest proti Wedgovu způsobu vedení, a tím i proti jejímu otci. V posledních dnech se stalo příliš mnoho neštěstí, takže všichni už pomalu začali ztrácet důvěru a víru. Všechno bylo docela jinak, než jak jim to v zářivých barvách líčil otec.

I Nicol sama tomu tak trochu naletěla. Věděla, že pravěk nebude žádným rájem, přesto ale věřila Hesekielovým vizím a nečekala, že všechno bude tak hrozné a nebezpečné.

Věděla také, že bez balonu jsou ztraceni. Bylo štěstí, že během pochodu v posledních hodinách nebyli napadeni žádnými dinosaury. Zároveň se však i jí zamlouval Wedgův autoritativní vůdčí styl stále méně. Wedge dokázal pouze rozdávat rozkazy, ale nedokázal lidem o ničem přesvědčit nebo jim dodat důvěry či naděje, které potřebovali k načerpání dalších sil. Nedovedl skupinu stmelit, jak v to doufal její otec. Naopak ji stále více rozkládal.

„Musíš něco udělat,“ sykla na Hesekiela. „Jestli to tak půjde dál, vjedeme si brzy všichni do vlasů.“

Její otec přikývl, předstoupil před poutníky a zvedl paže.

„Poslouchejte mě!“ vyzval je. „Vím, že tenhle pochod je namáhavý a všichni jste unavení. Věřte mi, že já na tom nejsem jinak. Ale ve hře je příliš mnoho, než abychom si mohli dovolit podlehnout svým slabostem. To, jestli se nám podaří najít balon, rozhodne o našem dalším osudu. Proto bychom se měli snažit dojít alespoň až na vrchol sedla, odkud bychom mohli spatřit, jestli je na druhé straně hory. Pokud se Nickovi podaří někde tam s balonem přistát, můžeme si tam dopřát odpočinku, protože budeme vědět, že jsme se nepachtili zbytečně.“

Raději pomlčel o tom, co by se stalo, kdyby tam balon nezahlédli.

Jeho slova přece jen dosáhla kýženého cíle. Po krátkém zaváhání přikývlo i pět poutníků, kteří se postavili proti Wedgovým povelům. Takže v pochodu bylo možno pokračovat.

Trvalo jim asi tři čtvrtě hodiny, než se dostali na vrcholek horského masivu, ale jejich námaha nebyla zbytečná. Nejenže svah na druhé straně hory byl mnohem mírnější, a sestup tedy sliboval menší námahu, ale o několik mil dál objevili balon. Byl zřejmě v pořádku. Pevně zakotven se vznášel kousek nad vrcholky stromů. Jak Hesekiel doufal, působil ten pohled jako doping. Dopřáli si sice odpočinku, ale jen krátce.

Ted', když měli před očima konkrétní cíl, věděli, že jejich úsilí nebylo zbytečné a vydali se s novými silami na sestup.

Ačkoliv to byla ona sama, kdo vyslovil domněnku, že tyhle ruiny by mohly být staré miliony let, výsledky laboratorních rozborů Gudrun Heberovou očividně otřáslly.

„Tak staré,“ zamumlala nechápavě. „Milion let – to bych čekala, ale sto dvacet milionů? To je nejstarší nález jantaru, jaký byl kdy zaznamenán!“

„A možná jen díky tomu, že byl zakonzervován ve vrstvě popela a lávy,“ doplnil pracovník laboratoře, který analýzu prováděl.

„Spíš by mě zajímalo, jak se do té doby dostala plechovka s coca-colou, jejíž záruční lhůta vyprší teprve za dva roky,“ namítl Tom Ericson. „A k tomu ta propisovačka.“

V laboratoři byl jantar podle očekávání rozřezán na kusy, aby bylo možné vyjmout věci, které v něm vězely. Pomocí laseru bylo možné vést řezy tak přesně, že předměty byly obklopeny pouze velmi jemnou vrstvou jantaru a bylo je zcela jasně vidět. Kromě plechovky od coly a propisovačky tam byl ještě kousek kamene, který připomínal primitivní pěstní klín, cosi nedefinovatelného, co mělo organický původ, ale nebylo dokonale zkamenělé, kadeř vlasů a ještěří šupina.

„Není snad pochyb o tom, že jsou to předměty z naší doby, které

se dostaly do minulosti,“ shrnul závěr laborant. „A mám také jistou domněnku, která...“

„Okamžik,“ přerušil ho Tom, když si všiml, že Gudrun se mu něco pokoušela naznačit mrkáním. „Omluvte nás na okamžik, ale potřeboval bych si s kolegyní promluvit na okamžik o samotě.“

Vzal Gudrun za ruku a odvedl ji do rohu místnosti.

„Tady něco nehraje,“ zašeptala tiše. „To všechno se neshoduje s našimi teoriemi. A nezapadá to ani do dosavadních poznatků o téhle ještěři inteligentní rase, která kdysi zde na Zemi žila. Mám takový neurčitý pocit, že jsme docela vedle.“

„A co ta šupina?“ připomněl Tom. „Vypadá to, že je naprosto stejná jako ty, co narostly při mutaci našemu úhlavnímu nepříteli Karovi.“

„Ovšem takové má téměř každé šupinaté zvíře,“ namítla Gudrun. „To ještě zdaleka není důkaz. Pokud má ten jantar kolem sto dvaceti milionů let, pak ty věci pocházejí z éry dinosaurů a z těch měla většina šupiny.“

„A ti naši ještěři pak zřejmě vyšli z nich,“ opáčil Tom.

Byla to ovšem pouhá spekulace. Nevěděli také v podstatě o této ještěři rase nic kromě toho, že existovala, že vyvinula velice moderní techniku a že měla prsty v zániku Atlantidy před zhruba pěti tisíci let. Podle všech náznaků se ještěři před miliony let, když se klimatické poměry začínaly zhoršovat a došlo pak k vymírání dinosaurů, stáhli do jiné dimenze – ať už to zní jakkoliv fantasticky. V této pravděpodobně uměle vytvořené bublině bažinatého světa přežili miliony let a alespoň někteří z nich se v dobách Atlantů vrátili na Zemi. Nic přesnějšího se ovšem nedalo říci.

„Tím se dál nedostaneme,“ namítla Gudrun. „Jak jsem už řekla: možná tady máme co dělat s něčím docela jiným a mě dokonce napadá, co by to mohlo být. Norman má patrně tutéž teorii.“ Vrhla pohled k laborantovi, který se už zase vrátil ke vzorkům. „Přece už pár let existuje trhlina mezi epochami, kterou se do pravěku dostávají lidé z přítomnosti – a to právě do doby, která se shoduje se stářím našeho nálezu.“

„DINOLAND,“ zamumlal Ericson. „Ale ten je přece daleko odtud.“

„Přesto jsem si téměř jista, že ta plechovka a propisovačka se do-

staly do pravěku touhle cestou, a to by znamenalo, že i stavby, jejichž zbytky jsme tak pečlivě vyhrabali, byly vybudovány lidmi.“

Tom několik vteřin mlčel a pak povzdychl a očividně s nevolí přikývl.

„Ta myšlenka je docela logická,“ odvětil stísněně. „Pak ovšem můžeme zapomenout na nesmrtelnou slávu a na Nobelovu cenu.“ Přinutil se ke křečovitému úsměvu. „Ale i to je jenom teorie. Podle mého soudu se v každém případě vyplatí tu stopu sledovat dál.“

„To je i můj názor,“ souhlasila Gudrun. „Zdá se mi, že bychom se měli zabývat především tou propisovačkou. Možná by nám mohl dát informace ten nápis, který je na ní. Jakže se jmenuje to místo, odkud je?“

„Beatty,“ odpověděl Tom Ericson. „Ta propisovačka je z obchodu jakéhosi pana Bowlera.“

„Nesmíš mu nechávat tolik pravomoci jako doposud,“ prosila Nicol. „Wedge je naprosto neschopný vést lidi.“

„Byl přece důstojníkem u armády,“ připomněl Hesekiel. „Tam se naučil užívat autoritu. Představuje přesně takového silného muže, kterého teď naši bratři a sestry potřebují, protože reprezentuje sílu a jistotu.“

„Z armády byl propuštěn dost neslavně,“ namítla Nicol. „Ptala jsem se na to. Vyhodili ho, protože šikanoval podřízené. Kromě toho tady vůbec nejde o autoritu. Naši lidé ji nepotřebují. Vždyť sem šli všichni dobrovolně. Jsou to idealisté, věřící, a ne vojáci, které je možné komandovat. Ty jsi jediný, kdo je může vést. Dokud bude s tvým souhlasem velet Wedge, budou stále nespokojenější.“

Hesekiel se lehce usmál.

„Přesně proto jsem také Wedga velením pověřil. Až ho budou mít dost, budou rádi, že se velení ujmu zase já, a nebudou mě spojovat s těžkými ranami, které nám uštědřil osud.“

„Myslíš, že to nevím?“ Nicol zavrtěla hlavou. „Jenže tohle ti už moc dlouho klapat nebude. Jestli Wedga nezastavíš, skupina se roz-

padne, protože nespokojenost bude tak velká, že už nebude možné všechno napravit jen několika slovy.“

Chvíli kráčeli vedle sebe mlčky a Hesekiel pak zamyšleně přikývl.

„Asi máš pravdu, dítě. Jakmile dorazíme k balonu, převezmu velení. Uvažuji dokonce, jestli máme v cestě pokračovat dál. Toto údolí se mi zdá vhodné k tomu, abychom se tady usadili, co říkáš?“

Nicol o tom zatím vůbec nepřemýšlela. V myšlenkách se zabývala jednak Nickem a jednak problémy uvnitř skupiny. Neměla čas všimnout si okolí a kromě toho teď kráčeli lesem, takže nebylo stejně moc vidět. Odtud dokonce ani balon.

„Možná,“ odpověděla proto stroze. „O tom můžeme popřemýšlet později.“

Ukázalo se, že balon je přece jen dále, než se domnívali. Po jisté době dorazili na konec lesa. Stromy přešly v nižší porost, až se před nimi rozprostřela rovina pokrytá trávovitými nízkými kapradinami. Plání se vinula řeka.

Na jejím břehu ležela tři zvířata, která si jich ani nevšimla. Vzdáleně připomínala krokodýly. Jejich těla byla mohutnější a končetiny i krk delší, ale jinak byla podobnost naprosto zřejmá. Před výpravou do pravěku se Nicol důkladně informovala o dinosaurech a věděla, že tohle jsou Baryonyxové, kteří se živí hlavně lovem ryb.

Podobně, jak to budou dělat o stovku milionů let později medvědi na Aljašce s lososy, chytají tato zvířata ryby prudkým sevřením předních pracek. K tomuto účelu měli tito tvorové uzpůsoben jeden z drápů na každé pracce.

Nicol pozorovala, jak se jeden z Baryonyxů bleskurychle ponořil do vody a tímto drápem přímo nabodl rybu a pak si na ní začal labužnický pochutnávat.

„Jídlo je docela prima nápad,“ řekl Wedge cynicky a zvedl pušku. „Zvlášť, když člověku přímo před puškou špacíruje takovéhle masíčko.“

„Ne!“ vykřikla Nicol. Líbil se jí pohled na zvířata lovící v klidu ryby a nechtěla, aby na dinosaury střílel. Jeden z Baryonyxů k nim po jejím výkřiku pohlédl, ale pak se hned otočil k řece. „Nestřílejl!“

„A proč ne?“ zeptal se Wedge. „Může to trvat ještě celé hodiny, než se dostaneme k tomu balonu. Všichni bychom se potřebovali najíst. Aspoň já mám hlad jako vlk.“

Ještě než tomu stačila Nicol zabránit, zamířil na nejbližšího Baryonyxe a zmáčkl spoušť. Kulka zasáhla tělo zvířete, ale nezabila ho. Tvor se s funěním otočil. Wedge zmáčkl několikrát rychle za sebou. Druhá kulka minula cíl, třetí znovu zasáhla tělo Baryonyxe a čtvrtá mu rozdrtila hlavu. Zvíře se svalilo, naposledy sebou zaškubalo a pak zůstalo nehnutě ležet.

Ne ovšem další dva dinosauři. Výstřely je vystrašily a zvířata zaútočila. Dinosauři, kteří předtím působili docela mírumilovně a líně, se proměnili v bestie, které se dovedly pohybovat neuvěřitelně mrštně. I několik z poutníků začalo střílet, ale Nicol tušila, že to byl Wedge, kdo smrtelně zranil i druhého Baryonyxe.

Třetí zvíře se dalo na útěk.

„No tak,“ řekl Wedge nafoukaně. „Bylo to docela snadné. Nasbírejte trochu dříví na oheň a za chvíli budeme mít dinosauři steaky.“

Sotva to dořekl, ozvaly se opodál dvě rány.

Následujícího dne po rozhovoru s Gordonem Haldemanův vztek na vrchního komisaře z velké části vyprchal. Nemělo smysl dávat průchod své zlobě. Nic to na věci nezměnilo a navíc to negativně ovlivňovalo jeho schopnost soustředit se a ochromovalo to část duševní kapacity, kterou nutně potřeboval právě teď, když stál přitlačen ke zdi.

Ještě nikdy se nestalo, aby ho někdo záměrně odvolal z případu. Dvakrát se do věci vložila FBI a pokračovala pak ve vyšetřování, které zahájil, jenže to byla docela jiná situace, protože šlo o zločin přesahující hranice státu a spadající tudíž do kompetence federální policie. Samozřejmě existovaly jisté kompetenční spory mezi odděleními, ale aby někoho odvolali z případu, musel se dopustit závažných prohřešků.

Minulý večer Haldeman dlouho přemýšlel, zda se nemá postavit proti Gordonovu nařízení. Když ho takhle bez vlastního zavinění odstavili na vedlejší kolej, byly by se našly jisté možnosti...

Přesto se ovšem rozhodl jinak. Komisař Gordon byl nejen předpojatý, ale byl známý svou mstivostí. I kdyby se Haldemanovi podařilo

prosadit, aby mu případ opět přidělili, Gordon by mu házel klacky pod nohy a atmosféra by byla na celé roky otrávená. Především by ale nějakou dobu trvalo, než by se dovolal svého práva, protože mlýny justice, jak známo, melou značně pomalu.

Právě času ovšem nebylo nazbyt. Proto se Haldeman rozhodl pro docela jiný postup. Vyšetřováním byl pověřen jeho kolega Roy Greenway, který měl sám hodnost poručíka. Haldeman si s ním celkem dobře rozuměl, a proto se rozhodl obrátit se rovnou na něj.

„To nejde jen tak snadno,“ řekl Greenway, když mu Haldeman přednesl svůj návrh. „Nemůžu tě do toho zapojit jen tak. Bruce, mně taky nepřipadá docela rozumné, že ti to starý prostě vzal, ale...“

„Žádné ale,“ vpadl mu Haldeman do řeči. „Já už se do celého případu zapracoval. Vím o všem, co se týká té záležitosti a docela jistě ti můžu dát spoustu užitečných tipů. Gordon se o tom vůbec nemusí dozvědět. Chci jen, abys mě bokem pořád informoval o tom, co je nového.“

„No, já nevím,“ zamumlal Greenway.

Začal váhat a tím pádem Haldeman věděl, že má vyhráno.

„Jak to vypadá, mohli se dinosauři stáhnout zase do kanalizace,“ řekl. „Každopádně by to bylo logické. A ze školy se mohli dostat jediné touhle cestou.“

„Z toho také vycházím,“ potvrdil Greenway. „I když mi to všechno velice připomíná filmový horor. Víš, ty staré historky z New Yorku. Rodiče dají své ratolesti krokodýlí mládě a když zvíře vyroste, spláchnou ho do záchodu. Pořád kolují fámy, že v newyorské kanalizaci žijí celé kolonie krokodýlů, i když nikdo nepřišel nikdy s žádnými konkrétními důkazy.“

„Jenže my máme konkrétní důkazy,“ konstatoval Haldeman. „Co chceš dělat dál?“

„Gordon zaangažoval jakousi firmu zabývající se hubením škůdců. Ti posílají na objednávku města do kanalizace pravidelně své týmy, které se mají postarat o to, aby se tam příliš nepřemnožily krysy. Právě jsem tam chtěl zajet a zeptat se, zda měli úspěch.“

Haldeman se k němu mlčky přidal.

12. června, odpoledne

Poutníky zatím ještě není vidět. Je už skoro poledne a i když si říkám, že sem ještě nemohli dorazit, pokud vyrazili teprve ráno, přece jen začínám ztrácet naději.

Je to iracionální reakce, ale nic proti ní nezmůžu. Hlavou mi neustále víří hrozné představy, jak jsem odsouzen k tomu, abych tady celé dny a týdny trčel docela sám, dokud nespotřebuju všechny potraviny. Mohl bych samozřejmě s balonem vystoupat výš a odletět jinam, ale k čemu by mi to bylo?

Vítr pořád ještě vane z Jihu a zahnal by mě od tábora poutníků ještě dál.

S rozedněním malí dinosauři zmizeli, takže momentálně mi nehrozí žádné nebezpečí. Jedná se tedy o zvířata, která jsou aktivní pouze v noci. Stejně dobře je ovšem možné, že se schovali, protože ve dne se vydávají na lov jiní, ještě nebezpečnější draví dinosauři. Půvabné vyhlídky, jenže tahle myšlenka zcela jasně dokresluje, jakým směrem se stále ubírají mé představy. Nechtěně mě neustále napadají ta nejstrašnější vysvětlení.

Právě jsem z jihu zaslechl několik výstřelů. S největší pravděpodobností je vypálili poutníci, kteří jsou na cestě ke mně. Mohu jen doufat, že ty výstřely neznamenaají, že se dostali do nebezpečí a že musí bojovat o život.

Abych jim dal znamení, vypálil jsem dvě rány, na něž vzápětí přišla odpověď v podobě rovněž dvojího výstřelu, takže se zdá, že je všechno v pořádku. Objevili mě a jsou na cestě sem. Nemůže to už trvat dlouho a budu zase s Nicol a ve společnosti ostatních.

Ale musím vyličit ještě něco. Je tomu asi čtvrt hodiny, co se ozvaly výstřely. Už za několik minut poté jsem zahlédl, jak ve vzdálenosti několika mil odtud stoupá k obloze tenounký proužek kouře. Došlo mi, že poutníci zastřelili zvíře a teď si ho opékají.

Bylo ovšem zvláštní, až neuvěřitelné, že jsem objevil ještě další

kouř. Začal stoupat nahoru teprve před dvěma třemi minutami, a to přesně na opačné straně – na severním okraji údolní kotliny.

Ale proč byl zapálen oheň tam? Těch pár lidí, kteří žijí v téhle epoše, je přece několik set mil odtud v okolí Las Vegas. Bouřka byla naposledy před několika dny, takže to nemůže být ani požár způsobený úderem blesku. A není vidět ani žádnou sopečnou aktivitu. Vytékající láva by navíc způsobila mnohem hustší dým.

Takže nejlogičtější vysvětlením by bylo, že někdo tam oheň rozdělal záměrně.

Záhada, která mě fascinovala a ze které se mi rozbušilo srdce.

Že by byli v naší blízkosti navzdory vší pravděpodobnosti přece jen ještě nějakí další lidé?

Ještě netrpělivěji než předtím čekám na příchod poutníků, abychom tam zaletěli a mohli se přesvědčit sami.

Vím, musím v sobě trochu krotit návaly nadějí, protože šance jsou minimální a všechno nasvědčuje tomu, že zažiju jen zklamání, ale nedaří se mi tu myšlenku zapudit.

„Poslal jsem tam týmy sestávající vždy ze dvou lidí,“ řekl Jeffrey Stringer – ředitel firmy zabývající se hubením škůdců. Byl to malý obtloustlý mužík, jemuž z vlasů zbyl jen uzounký, světle šedivý kroužek.

„Dva týmy se už vrátily.“

„Objevily ti lidé něco?“ zeptal se poručík Roy Greenway. Halde-
man stál opodál a poslouchal rozhovor.

„Našli několik skořápek vajec,“ řekl Stringer. „A spoustu mrtvých krys. Ta zvířata byla doslova roztrhána. Některá byla dokonce ohlodána až na kost. Asi vám nemusím vysvětlovat, co to znamená, nemyslíte si, že je na čase, abyste mi řekl, oč tady vlastně jde? Jaké škůdce to vlastně hledáme?“

„Lituji, ale to vám říci nemohu.“ Greenway omluvně pokrčil rameny. „Nařízení shora. Chtějí mít nejdříve naprostou jistotu, že vůbec je nějaký důvod k obavám.“

„Ten ovšem je, poručíku, to mi věřte,“ tvrdil Stringer. „Zabít krysy je náramný kumšt. Jsou strašně hbité, silné a relativně inteligentní. Když byly pobity v takovém množství, musel to být mimořádně nebezpečný protivník.“

„Přesto musíme jako důkaz předložit alespoň jednoho z těch protivníků,“ trval na svém poručík. „Jen komisař může rozhodnout o tom, kdy budou zveřejněny další informace.“

„No, takže já to zformuluji jinak.“ Stringerův hlas přitvrdil. „Mám starost o své lidi. Dokud nebudeme vědět, s čím máme tu čest, nemůžeme se adekvátně chránit. Jestli se nedozvíme víc, je to naše poslední výprava do podzemí. Čekám jen na to, až se vrátí poslední tým a pak jdeme od toho. Takhle to klidně můžete vyřídit svému nadřízenému.“

Haldeman vrhl pohled do kanalizačního tunelu na okraji města, do něhož muži vešli. Pak se odlepil od hlídkového vozu, o nějž se celou dobu opíral a přistoupil k tomu člověku.

„Říkal jste, že ve štolách je ještě jeden z vašich týmů,“ ujal se slova. „Proč se už nevrátil jako ostatní?“

„To nevím,“ odvětil Stringer.

„Máte možnost navázat s těmi lidmi spojení vysílačkou?“

„Bohužel ne. Vlny se do podzemí nedostanou. Stačí několik odboček a kontakt je přerušen a chodby dole jsou nesmírně klikaté. Můžeme jen čekat.“ Podíval se na hodinky. „Tedy pokud se do deseti minut nevrátí, vyšlu jim na pomoc jiný tým.“

Minuty se vlekly. Haldemanovi připadalo prvních pět minut jako celá věčnost. Pak náhle jeden z lidí u ústí štol vyděšeně vykřikl.

Haldeman se k němu okamžitě rozběhl. Právě včas, aby zahlédl, jak se jeden z mužů chybějícího týmu z posledních sil vypotácel ze štol a svalil se na zem.

Záda měl rozdrásaná po celé délce až do masa...

12. června, odpoledne

Poutníci konečně dorazili k balonu. Hesekielův hlas mne vytrhl z lehké dřímoty, do níž jsem proti své vůli během odpoledne upadl. Když jsem pak nahlédl přes okraj gondoly dolů, spatřil jsem tam sto-
jící poutníky.

Dva muži, kteří se vyznali v řízení balonu, se po laně vyšplhali ke mně. Uvolnili jsme provizorní kotvu a vystoupali jsme trochu výš, abychom se o pár stovek metrů dál snesli na mýtinu a přistáli tam. Sám bych tenhle manévř nikdy nesvedl.

Tam k nám přiběhli ostatní poutníci. Především Nicol. Přesťastná mi padla do náruče a líbali jsme se tak, jako bychom se už nikdy nechtěli pustit. Já to tak alespoň cítil. Jinak ovšem proběhlo setkání spíš chladně. Hesekiel sice se mnou chvíli hovořil, aby se dozvěděl, co se mezitím stalo, ale vypadal roztržitě. Bylo jasné, že uvnitř skupiny roste napětí.

Zeptal jsem se na to Nicol.

„To všechno Wedge,“ řekla. „Táta mu dal příliš velkou pravomoc a tu on teď zneužívá. Ne všichni s tím souhlasí. Komanduje nás, jak se mu zlíbí a to už se některým nelíbí.“

„To docela chápu.“

„Mně už to jeho chování taky jde na nervy. Otec se domnívá, že v takové krizové situaci je zapotřebí silného muže, který dostatečně rázně dokáže lidem přikázat, co se má dělat. Jenže to je chyba. Myslí, že už mu to taky došlo. Slíbil mi ovšem, že se teď ujme velení sám. Lidi to trochu uklidní, protože pořád v něm ještě vidí člověka, kterému mohou důvěřovat.“

Tento vývoj událostí, který se v náznacích začal rýsovat ještě předtím, než se utrhł balon, mi dělal starosti. Zatím jsem k tomu ale nic neřikal a rozhodl jsem se, že budu jen pozorně sledovat okolí.

Zato jsem se zmínil o kouři, který jsem zahlédl a sklídl jsem jen nevěřící pohledy. Z mýtiny totiž onen kouř nebylo vidět.

Protože ovšem oba muži, kteří se ke mně do gondoly vyšplhali jako první, moje pozorování potvrdili, i Hesekiel uvěřil.

Zakrátko poté jsme opět vzlétli a tentokrát jsme všichni spatřili onen tenký proužek kouře, který vystupoval kdesi na konci údolní kotliny. „Poletíme tam a porozhlédneme se trochu důkladněji,“ řekl

Hesekiel.

„To mi nepřipadá dvakrát rozumné,“ namítl hned Wedge. „Ať už nás tam čeká cokoliv, bude to nebezpečí a toho jsme si za poslední dobu užili až až.“

Bylo mi hned jasné, že to nebyl hlavní důvod jeho námítky. Opět poprvé rozhodl sám Hesekiel a naznačil tak, že má v úmyslu vzít zase otěže pevně do svých rukou. Když jsem k poutníkům přišel, vypadalo to, že Wedge je Hesekielovi naprosto oddán, ale teď se to zřejmě od základu změnilo. Wedge nebyl ochoten vzdát se jen tak privilegií, jež mu byla udělena.

Jenže já byl přesvědčen, že to má ještě další důvody. Pokud bychom na konci údolí skutečně narazili na lidi a pokud by tito lidé byli schopni navázat jakýmkoliv způsobem kontakt s Las Vegas, byla by tato pout' u konce.

Lidé už poznali, že pravda se nekryje s jejich sny a měli už všeho dost. Pokud by ještě jednou dostali šanci odejít do Las Vegas, okamžitě by ji využili. O tom jsem ani na chvíli nezapochyboval.

Muselo to být jasné i Hesekielovi. Byl ale patrně ochoten toto riziko podstoupit. Možná dokonce on sám začal pochybovat o svém poslání. Byl unaven a cítil, že na sebe vzal příliš velké břímě odpovědnosti.

Wedge uvažoval docela jinak, ale Hesekiel ho ihned odkázal do příslušných mezí.

„Budeme dost opatrní,“ prohlásil. „Je to riziko, jež můžeme klidně podstoupit, pokud se nám za to naskytne šance dostat se opět do bezpečí civilizace.“

Poutníci souhlasně přikývli. „Mé rozhodnutí je jasné. Letíme směrem k ohni.“

Wedge se neodvážil podruhé odporovat, ale z jeho tváře bylo patrné, že se rozhodně nevzdává, ale že bude čekat na vhodnou příležitost. Zamířili jsme ke sloupu kouře. Trvalo to takřka hodinu, než jsme se dostali ke konci údolí. Nevím, co jsem čekal. Nejspíš táborák na nějaké mýtině, ale rozhodně ne tohle.

Pod námi se rozprostíralo opevnění s primitivními chatrčemi, s jeskyněmi vytesanými do skály a se zděnými valy. Hořely tam dva ohně. Byly viditelně založeny uměle, protože v ohništích obehnaných kruhy z kamenů byly navršeny hromady dříví. Po lidech ovšem neby-

lo ani památky.

Pozorovali jsme osadu z bezpečné výšky a teprve, když nic nenasvědčovalo nebezpečí, dal Hesekiel pokyn k přistání, než nás mohl vítr odnést dál. Na zem jsme se snesli poblíž jedné z krajních chatrčí. Hesekiel sestavil malou průzkumnou skupinu, již tvořily kromě mne a Wedga ještě dva další muži, kteří se stejně jako my přihlásili dobrovolně.

„Vy ostatní počkáte tady v balonu!“ přikázal Hesekiel. „Pokud by se nám něco stalo, nebo se začalo dít něco podezřelého, okamžitě vzlétnete.“

Poutníci přikývli, i když se jim tato představa zcela očividně nezamlouvala. Uznali ovšem, že to bylo jediné rozumné řešení, a tak se příkazu podvolili.

Nás pět vyrazilo. Opatrně jsme se přiblížili k chatrčím a nakoukli dovnitř. Nikdo se v nich nezdržoval, ale v okolí se povalovaly různé předměty denní potřeby.

Sáhl jsem po hliněném hrnku a pak po broušeném kameni, který zřejmě představoval cosi jako nůž. „Na obyvatele z naší doby to nevypadá,“ řekl jsem. „Nebo – pokud ano – pak se tady ocitli z nějakých důvodů docela bez moderního vybavení.“

„Pomoc tady zřejmě očekávat nemůžeme,“ potvrdil Wedge. „Takže bychom měli co nejrychleji zmizet.“

Hesekiel si ho nevšímal. Také vzal hliněnou nádobku a prohlížel si ji.

„Kdyby nás od vzniku lidských bytostí nedělila více než stovka milionů let, člověk by řekl, že tady žijí jeskynní lidé. Velice primitivní kultura, ale s náznaky inteligence.“

„Co je nám po tom? Pojďme pryč,“ naléhal Wedge.

Hesekiel tentokrát souhlasně přikývl. Opět jsme vyšli z chatrče a zamířili jsme k další. Ještě než jsme k ní dorazili, zaregistroval jsem koutkem oka pohyb. Otočil jsem se.

Obklíčilo nás asi dvacet dinosaurů o něco vyšších než dospělý člověk. Měli úzká těla, nohy podobné pštrosím a tenké ruce. Hlava jim seděla na krku dlouhém téměř jako paže. Museli se ukrýt za stromy, na okraji mýtiny, a teď se k nám blížili ze všech stran.

Najednou nám bylo jasné, proč tady nebylo ani živáčka. Tato osada se stala smrtící pastí. Její obyvatelé před těmito bestii buď utekli

nebo je ty zrůdy sežraly.

Kruh kolem nás se uzavíral. Zírali jsme na dinosaury jako přimražení. Proti takové přesile nám nebyl nic platný ani rozum, ani naše zbraně. Nebylo úniku...

KONEC JEDENÁCTÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu

NÁVRAT DINOSAURŮ
nazvané
ZEMĚ PADAJÍCÍCH HVĚZD